

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ — ΔΙΚΕΜΒΡΙΟΣ 1845.

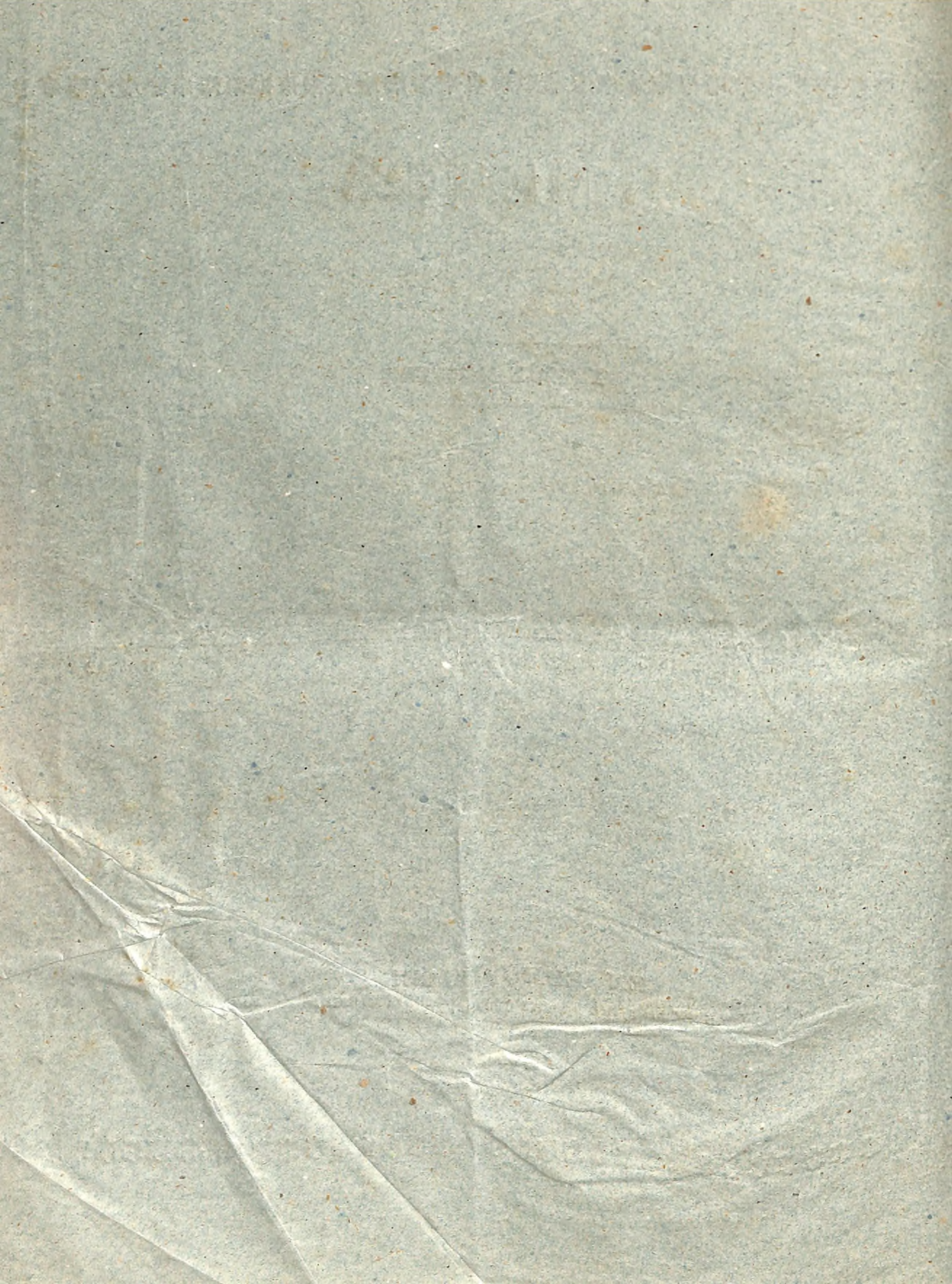
ΑΡΙΘ. 12

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΟΛΥΜΕΡΗ.

1845

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ΤΩΝ

ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1845.

ΑΡΙΘ. 12.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ.

Τὸ κατωτέρω περὶ ἐκλογῆς φίλων ἄρθρον ἐλήφθη μὲν ἐκ τῆς Ἡλικῆς τοῦ Σοκρίου, ἐτροποποιήθη δὲ ὀλοκλήρως διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἡ κριτικὴ Φιλολογία μόνη δύναται νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ δικαιώσῃ. Ἐν γένει, εἰς τὰς συλλογὰς μας, θέλομεν τροποποιεῖν ὅσα ἠθικὰ, ἢ φιλολογικὰ ἄρθρα κρίνομεν ἀναγκαῖα τροποποιήσεως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ Περιδικοῦ μας Φύλλου, ὅστις εἶναι τὸ νὰ προετοιμάσωμεν διὰ τὰς βιβλιοθήκας τῶν ὁμογενῶν ἐν ἀναγκαῖον καὶ χρήσιμον Σύγγραμμα, σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὸν πολιτισμὸν τοῦ σημερινοῦ Αἰῶνος. Ἐξμεθεὶ δὲ ἔτοιμοι νὰ δώσωμεν τὸν ἀποχερῶντα λόγον εἰς ἐκεῖνον, ὅστις κριτικῶς θέλε μᾶς ζητήσῃ περὶ τούτου λόγον.

ἮΘΙΚΑ.

Ἐκλογὴ τῶν φίλων.

Ὅλοι, χωρὶς ἐξαιρέσεων, χρειάζομεθα καλὸν τινὰ φίλον διὰ νὰ μᾶς παρηγορῇ εἰς τὰς θλίψεις μας, νὰ μᾶς συμβουλεύῃ εἰς τὰς ἀπορίας καὶ νὰ μᾶς διορθῶνῃ εἰς τὰ σφάλματά μας. Ἀναντιβῆχτως, ἕνας φίλος μᾶς εἶναι πάντοτε ἀναγκαῖος διὰ τὴν εὐδαιμονίαν μας· καὶ νομίζω, ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ ἀρνηθῇ, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου, ὅστις νὰ συγχαίρῃ μὲν μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν εὐτυχίαν, νὰ συμπάσχη δὲ εἰς τὴν δυστυ-

χίαν, καὶ εἰς τὸν ὅποιον νὰ δύναται ἀσφαλῶς νὰ ἀποθέτῃ ὅλα τὰ μυστικά του.

Κατὰ τὸν Ἐκκλησιαστὴν λοιπὸν, αὐτοῖς ἐμπορέσθαι νὰ εὕρῃ φίλον, πρέπει νὰ νομίσθαι ὅτι εὕρηκε *θησαυρόν*. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν θησαυρὸς οὗτος εἶναι σπανιότατος, οἱ δὲ ὀλίγοι ἀληθινοὶ φίλοι, δυσσπόκνητοι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἔπεται ὅτι εἰς τὴν τοιαύτην ἐκλογὴν ἀπαιτῶνται κυρίως δύο μεγάλαι ἀρεταὶ ἢ προσοχὴ καὶ ἡ γνῶσις.

Ὁ σοφὸς Δαλαμπέρτ λέγει, ὅτι οἱ ἄνθρωποι συνειθίζουσι ν' ἀρχίζουσι τὰς μετὰ τῶν ἄλων φιλικὰς σχέσεις των, ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμπιστεύωται εἰς ὄλους, καὶ τελειοῦν εἰς τὸ νὰ μὴ δίδωσι πίστιν εἰς κανένα. Ἄρα, διὰ νὰ μὴ πίπτῃ τις εἰς αὐτὴν τὴν καθολικὴν δυσπιστίαν, ἥτις ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀνθρώπινον βίον ταλαίπωρον καὶ δυστυχῆ, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἀρχίζῃ κατὰ πρῶτον ἀπὸ μίαν εὐλογον καὶ περιηρισμένην δυσπιστίαν. Ὀρεῖλει μὲν ἕκαστος νὰ πολιτεύεται ἐν γένει ὄλους τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλ' οὐδέποτε πρέπει νὰ δίδῃ οἰκειότητα καὶ θάρρος εἰς κανένα, πρὶν ἢ γνωρίσῃ ἀκριβῶς τὴν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

Πρώτιστον συστατικὸν τῆς φιλίας εἶναι ἡ τιμὴ. Καὶ, ὃ μὴ δεικνύων τιμωσύνη εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰς πράξεις καὶ εἰς τὰς ὑποσχέσεις του, δὲν εἶναι ἄξιος οὐδεμιᾶς φιλίας.

Ὁ μὲν ἄνθρωπος εἶναι ὄν ἀνεξιχνίαστον· ὁ δὲ Κόσμος γέμει ὑποκριτῶν καὶ ἀπατεόνων. Ὅθεν συχνάκις τινὲς διὰ τῆς ὑποκριτίας κρύπτουν πολὺν καιρὸν τὸν κακὸν αὐτῶν χαρακτῆρα, γινόμενοι ἐπιβλαβεῖς εἰς τοὺς ἄλλους.

Τινὲς θέλουσι νὰ κρίνουν τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου

ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν. Ἄλλ' ἂν καὶ πολλάκις τὸ πρόσωπον, τὰ κινήματα, ὁ τρόπος, καὶ πρὸ πάντων τὸ βλέμμα, δύνανται νὰ δείξωσιν ἐν μέρει τὴν ἐσωτερικὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς· εἶναι μολαταῦτα δυσκολώτατον νὰ ἐμβατεύσῃ τις κατὰ βάθος τὸν ἀληθῆ αὐτοῦ χαρακτήρα. Διότι, οἱ πανοῦργοι ἐξεύρουσιν τόσον καλὰ νὰ ὑποκρίνονται, μεταβάλλοντες εἰς τὸ κοσμιώτερον τὸ πρόσωπον, τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ κινήματα, ὥστε δύνανται νὰ ἀπατήσωσι καὶ τοὺς ἐμπειροτέρους ἀνθρώπους.

Σοφὸς τις ἀνὴρ εἶπεν, ἡ *Ἄνδρὸς χαρακτήρ ἐκ λόγων ἢ γνωρίζεται*, ἢ καὶ τοῦτο εἶναι ἀσφιλέςτερον μέσον εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τις τὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα. Ὅστις ἔχει ψευδεῖς, ἢ ἀλλοκότους δόξας περὶ τοῦ δικαίου καὶ ἀδίκου· ὅστις συγχέει τὸ νόμιμον μὲ τὸ ἄνομον· ὅστις ἐνεργεῖ χωρὶς ἀρχῆς, ἢ ἀλλάζει μὲ πᾶσαν περιστάσιν ἀρχὰς καὶ σύστημα, σαλευόμενος ὡς ὁ κάλαμος ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· ἐκεῖνος εἶναι ἐπικινδυνωδέστατος νὰ ᾔῃ φίλος.

Ἀνάξιοι φιλίας εἶναι καὶ οἱ κόλακες. Ἐκαστος ἀνθρώπος ἀγαπᾷ ἐκ φύσεως τοὺς ἐπαινοὺς, καὶ κλίνει εἰς τὸ νὰ εὖνοῃ ἐκείνους, οἵτινες τῷ δεικνύουσι περισσότερον σέβας καὶ ὑπόληψιν. Ὁ δὲ ἔπαινος εἶναι τὸ μεγχλήτερον δέλεαρ τῶν κολάκων.

Τὴν κολακείαν εἶναι εὐκόλον νὰ διακρίνῃ τις ἀπὸ τὸν εἰλικρινῆ ἐπαινον, ὅταν δὲν τυφλόνεται ὑπὸ τῆς φιλαυτίας· ὅπου φαίνεται ὑπερβολή, σπουδή, βία καὶ τεχνάσματα, ἐκεῖ εἶναι προφανὴς κολακεία· καὶ μάλιστα, ὅταν οἱ ἐπαινῶναι ἐπιδαφιλεύονται διὰ πράγματα μικρὰ καὶ ποταπά.

Πρῶτον ἔργον τοῦ κόλακος εἶναι τὸ νὰ ἐπαινῇ, ἢ νὰ συγχωρῇ μὲ ὑπέρμετρον συγκατάβασιν τὰς ἀξιοκατακρίτους καὶ ἀβιμίτους πράξεις τοῦ εἰδώλου του· καὶ δεύτερον, τὸ νὰ ἀποδέχεται μὲν ὅσα ὁ κολακευόμενος ἀποδέχεται· νὰ κατηγορῇ δὲ τὰ ὑπ' ἐκείνου κατηγορούμενα· ὡς λέγει δόλιός τις, παρὰ Ταραντίῳ τῷ Ποιητῇ. ἡ *Ἀνανεύει τις ; ἢ ανανεύω κἀγώ. κατανεύει τις ; κατανεύω κἀγώ. Προσέταξα γὰρ ἅπαξ ἐμαυτῷ πρὸς χάριν αἰεὶ λέγειν.* ἢ

Ὅσον ὅμως ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἐπαινῆται, ἄλλο τόσον χαίρει νὰ βλέπει τοὺς ἄλλους ἢ περιπαιζομένους, ἢ κατηγορουμένους. Διὰ τοῦτο, τοὺς κατηγοροῦντες, (ὅσους μάλιστα ἠξεύρουσιν νὰ κακολογοῦν μὲ ὀξύτητα καὶ ἀγγίνοιαν,) τοὺς ἀποδέχονται κοινῶς οἱ ἐπιπόλοιμοι ἀνθρώποι μὲ κάποιαν ἀγαλλίασιν. Ἄλλ' ὁ φρόνιμος καὶ τίμιος ἀνθρώπος

δὲν θέλει ποτὲ ἐκλέξει διὰ φίλον του ἓνα κατήγορον. Διότι, ὅποیان ὑπόληψιν ἐμπορεῖ νὰ ἔχῃ εἰς ἐκείνον, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον, ἢ καύχσεις καὶ ἡ ἡδονὴ εἶναι εἰς τὸ νὰ ἀμαυρόνῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἄλλων ; Ἐπομένως, ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι ἀρχῆς ὑποπτος μήπως λέγει εἰς ἄλλους περὶ αὐτοῦ ἐκεῖνα τὰ ὅποια λέγει εἰς αὐτὸν περὶ τῶν ἄλλων.

Δὲν ἀρκεῖ νὰ ᾔῃαι τις τίμιος, ὀρθῶν καὶ σταθερῶν ἡθῶν, εἰλικρινῆς καὶ ἀφιλοκατήγορος, διὰ νὰ ᾔῃαι ἄξιος τῆς ἐλλογῆς μας ; ἀλλὰ, πρέπει νὰ ᾔῃαι προσέτι καὶ φρόνιμος. Ἐπειδὴ αὗτος ἔχει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μίξ ἀποθήκη τῶν μυστικῶν μας, συμφέρει νὰ ᾔῃαι ἐξόχου φρονήτους, διὰ νὰ δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευώμεθα εἰς αὐτὸν μὲ ἄκραν ἀσφάλειαν.

Ἐπιλομεν λοιπὸν νὰ ἀποκλειώμεν τὴν ἐμπιστοσύνην μας πρῶτον εἰς τοὺς εὐήθεις, οἵτινες ἀνευ σκοτοῦ εἶναι ὑποκείμενοι εἰς τὸ νὰ μᾶς προηδιδῶσιν εὐλόως ; καὶ δεύτερον, τοὺς πολυλόγους, οἵτινες, στερούμενοι ὕλης εἰς τὴν ἀδιάλοπον αὐτῶν λογοδιάρροϊαν, θέλουσιν βεβῶλαι λαμβάνειν ὡς ὕλην τὰ ἰδικὰ μας πράγματα.

Ἄρα, τιμὴ καὶ φρόνησις εἶναι οἱ δύο βῆσιμοι χαρμηλῆς, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ ἀπαιτῶμεν ἀπὸ τοὺς φίλους μας. Ὅθεν, εἰς ὅντινα εὐρίσκονται αἱ δύο αὗται ἀρεταί, εἰς ἐκείνον δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ ἀποθέτωμεν ὅλον τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστιν μας.

Πρὸς τούτοις ἀπαιτοῦνται καὶ ἄλλα τινὰ συστατικὰ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων, μὴν ἀφαιρῶντα μὲν τὴν ἀσφάλειαν καὶ πίστιν ἡμῶν, ἀναγκαῖα δὲ εἰς τὴν τρυφήν καὶ εὐφροσύνην τῆς φιλίας. Ἡ κρᾶσις τοῦ ἀνθρώπου δύναται ἐπίσης νὰ ἔχῃ τὰς συνεπείας τῆς. Καθότι, ὁ χοληρικός καὶ ὀρμητικὸς ἀνθρώπος δυσκόλως ἐμπορεῖ νὰ κάμῃ φίλον μακρὰν καὶ σταθερὰν· ὁ δὲ νοθρὸς καὶ ἀνάληγτος δὲν δύναται νὰ μᾶς χωρηγήσῃ εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις μας αὐδεμίαν βοήθειαν. Ὅθεν, μόνος ὁ ἔχων δραστηρίαν καὶ ζωηρὰν κρᾶσιν (διευθυνομένην ὅμως ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου,) δύναται νὰ ᾔῃαι φίλος σταθερὸς καὶ χρήσιμος.

Πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν προσέτι καὶ τὴν μελαγχολικὴν, ἢ πολλὰ χαροποιὰν διάθεσιν, διότι, ὅστις κλίνει πολὺ εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἀντὶ νὰ μᾶς παραμυθῇ, θέλει ἐξ ἐναντίας μᾶς λυπεῖ πάντοτε. Καὶ μία ὑπερβολικὴ καὶ ἄμετρος εὐδιαθεσίς, ἂν καὶ δὲν δύναται νὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ, δύναται ὅμως πολλάκις νὰ μᾶς προσενήσῃ ὀχλήριαν. Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποσον πρέπει νὰ προτιμῶμεν κατὰ

τούτο τὸ κεφάλαιον, εἶναι ἡ μετρία καὶ σταθερὰ ἰλαρότης.

Ἄλλ' εἶναι καὶ ἄλλο τι ἀνώτερον, τῶν ὧτων μέχρι τοῦδε ἀνεφέρωμεν καὶ ἀναγκαιότερον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν φίλων μας. Τοῦτο δὲ εἶναι ἡ καλλιέργεια τῆς ψυχῆς, ἢ ἡ παιδεία. Ὁ στολισμένος μὲ γνώσεις καὶ ἀγγίνοιαν ἀνθρώπου, ἐνῶ ἐμπορεῖ νὰ μᾶς ὠφελῇ μὲ τὰς ὀρθὰς παρατηρήσεις, μὲ τὰς καλὰς συμβουλὰς καὶ τὰς αὐστηρὰς κρίσεις του, δύναται ἐξ ἄλλου μέρους νὰ μᾶς χωρηθῇ ἀξιολογὸν ὕλην εἰς συνομιλίαν καὶ εἰς συναστροφὴν· ἀλλ' ὁ εὐήθης, δὲν ἐμπορεῖ νὰ μᾶς προξενήσῃ ἄλλο, εἰμὴ ἀηδίαν, καὶ δυσαρέσκειαν.

Εἶναι μὲν δύσκολον νὰ εἰρεθῶσιν ὄλαι αἱ ἀρετὴ τὰς ὁποίας ἀπρηθμήσαμεν ἠνωμέναι εἰς ἓνα μόνον ἀνθρώπου· πρέπει δὲ νὰ προτιμῶμεν εἰς τὴν φιλίαν μας τοὺς ἔχοντας τὰς περισσοτέρας, ἀρχίζοντες ἀπὸ τὰς δύο πρώτας, τουτέστι, τὴν τιμὴν καὶ τὴν φρόνησιν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖαι εἰς τὸν σύνδεσμον τῆς φιλίας.

Εἰς ταύτην ὅμως τὴν ἐκλογὴν πρέπει νὰ βραδίξῃ τις μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ βραδύτητα. « Ἢ ἐπειτηδειότης » τοῦ ἀνθρώπου, λέγει ὁ Σένεκας, γνωρίζεται ἀπὸ τὴν » ἐκλογὴν τῶν φίλων του· καὶ μία ἐκλογὴ πολλὰ βικιστικὴ δὲν δύναται ποτὲ νὰ ἦναι φρόνιμος. »

Οἱ περισσότεροι ἀνθρώποι κάμνουσιν ἐκ πρώτης σχέσεως φίλους τῶν τοὺς τυχόντας· ἀλλ' οὗτοι μετανοοῦσιν ἀφεύκτως μετ' ὀλίγον, ἐκθίτοντες ἑαυτοὺς εἰς μίαν πικρὰν δυσαρέσκειαν. Ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ σπουδάζωμεν καλῶς ἐκεῖνο τὸ ἀξιολογὸν ἀξίωμα τοῦ Ἀναχόρσιδος, ὅστις λέγει: » Κρεῖττον ἓνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἀξίου, ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἀξίους, » ἵνα διασκεδάζωμεν ἐπωφελῶς διὰ τῆς φιλίας ἓν μέγα μέρος τῆς ζωῆς μας, τὸ ὁποῖον ἄλλως διαπερῶμεν εἰς τὰς ἀδυναμίας, καὶ εἰς τὴν ἀηδίαν.

(Σοάβιος.)

ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΟΥ.

Ἐνῶ ποτὲ συνεδειπνοῦσεν ὁ Κύρος μὲ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ, ἐπρόβαλε τὴν ἀκόλουθον ἐρώτησιν.— Ἄραγε, ὦ ἄνδρες, μᾶς ὁμοιάζουν οἱ κοῖνοι στρατιῶται εἰς τὰς συναστροφὰς καὶ εἰς τὰ τοῦ πολέμου, ἢ κατώτεροί μας

εἶναι, διότι δὲν ἀνετράφησαν ὡς ἡμεῖς;— « Ὅσον μὲν διὰ τὰ τοῦ πολέμου, » ἀπεκρίθη ὁ Ὑστάσπης, « δὲν ἔχω τί νὰ εἶπω· εἰς τὰς συναστροφὰς ὅμως τινὲς αὐτῶν φαίνονται ἀπειρόκαλοι, καὶ, διὰ νὰ πληροφορηθῆτε, ἀκούσετε τί μὲ συνέβη. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ μᾶς ἔστειλεν ὁ Κυαξάρης κρέατα· ἦταν δὲ τόσα, ὥστε νὰ λάβῃ καθεὶς στρατιώτης μου τρία κομμάτια ἢ καὶ πλειότερα. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκαθίσαιμεν κυκλοειδῶς, ἐγύρισε ὁ μάγειρος μίαν φορὰν τὰ κρέατα, ἀρχίσας ἀπὸ ἐμὲ, ὅστις ἐκαθήμην εἰς τὸ ἓν ἄκρον· ὅτε δ' ἔφερε μέσα καὶ τὰ δευτέρα κρέατα, τὸν ἐπρόσταξα ν' ἀρχίσῃ τὴν περιφορὰν ἀπὸ τοῦ ἄλλο ἄκρον· τότε φωνάζας τίς ἀπὸ τοὺς καθήμενους εἰς τὸ μέσον, ὁ Μάγειρε, » εἶπεν, « ἡμεῖς ἀδικούμεθα, ἐνν καμμὴν φορὰν δὲν ἀρχίσῃς καὶ ἀπὸ ἐδῶ. » Ἀκούσας ἐγὼ τοῦτο, ἐδυσχερестήθη ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι λαμβάνει ὀλιγώτερον, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσα νὰ καθίσῃ πλησίον μου. Αὐτὸς δὲ ὑπέγκουσε εἰς τὴν πρόσκλησιν μὲ ἄκραν εὐταξίαν. Ἄλλ' ὅτε τὰ περιφερόμενα κρέατα ἔφθασαν καὶ εἰς ἡμᾶς, εἶχαν ἀπομείνει τὰ πλέον μικρὰ κομμάτια, ἐπειδὴ τὴν φορὰν ταύτην ἤμωθα τελευταῖοι· τοῦτο δὲ τὸν ἐκακοφάνη πολὺ, ὥστε, « Κακοτυχία μου! » ἐφώναξε, ἀνὰ προσκαλεσθῶ, καὶ νὰ τύχω ἐδῶ τώρα! » Ἄλλ' ἐγὼ, ὁ Μὴ σὲ μέλη, » τὸν εἶπα, « διότι μετ' ὀλίγον θέλει πάλιν ἀρχίσῃν ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ τότε σὺ ἐμπορεῖς νὰ λάβῃς τὸ μέγιστον κομμάτιον. » Ἐρχισε τέλος πάντων ὁ μάγειρος καὶ τὴν τρίτην περιφορὰν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔλαβε μετ' ἐμὲ δευτέρως. Ὅτε ὅμως ἔλαβε καὶ ὁ τρίτος, νομίσας ὅτι ἐπῆρε κομμάτιον μεγαλύτερον τοῦ ἰδικοῦ του, ἀφίνει κάτω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβειν, διὰ νὰ ἐπάρῃ ἄλλο. Ἄλλ' ὁ μάγειρος, στοχαζόμενος ὅτι αὐτὸς δὲν ἠθέλην πλέον κρέας, ἀπεμακρύνθη περιφέρων, πρὶν ὁ καλὸς σου στρατιώτης προφθάσῃ νὰ λάβῃ. Τότε δὲ ἐταράχθη καὶ ἠγανάκτησε τόσον πολὺ ὁ ἄθλιος, ὥστε μόλις ἤξευρε τί κάμνει ἢ τί λέγει, καὶ τέλος, ἀνεποδογύρισε τὸ πινάκιόν του, γεμάτον ἀκόμη ἀπὸ ἔμβαμμα. Ἰδὼν τοῦτο ὁ πλησίον μας καθήμενος λοχαγὸς, ἐχειροκρότησε καὶ ἐγέλα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοί· ἐγὼ δ' ἐπροσποιούμην νὰ βήχω, μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσω τὸν γέλωτα.

Ἀνέλαβεν ἔπειτα τὸν λόγον ἄλλας τις ταξίαρχος, καὶ εἶπε.— « Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἠθέλησα, ὦ Κύρε, νὰ γυμνάσω τοὺς στρατιώτας τοῦ λόχου μου. Ἀφοῦ δὲ τοὺς ἔβουλα εἰς τάξιν, στήσας πρῶτον τὸν λοχαγὸν νέον τινὰ ὀπί-

σω αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους καθεξῆς, ἐστάθην ἔμπροσθεν, κυττάζων τὸν λόγον· καὶ, ὅτε μ' ἐφάνη καιρὸς, διέταξα νὰ προχωρήσωσι, φωνάζας κατὰ τὸ σῆμα, « Ἐμπρός! » Τότε ὁ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος, τὸν ὁποῖον ἐβλάβα δευτέρον, ἐπέρασεν ἔμπροσθεν τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὸν πρῶτον τόπον. Ἐγὼ δὲ, ὡς τὸν εἶδα, « Τί κάμνεις, ἄνθρωπε; » τὸν εἶπα· καὶ ἐκεῖνος μὲ ἀπεκρίθη, « Ἐμπρός ἐπέρασα, ὡς σὺ ἐπρόσταξες. » « Ἀλλὰ, φίλε, » τὸν εἶπα, « ἐγὼ ἐπρόσταξα νὰ βადίσετε ὅλοι ἔμπρός, καὶ ὄχι σὺ μόνος. » Ἐκεῖνος δὲ, ἀκούσας τοῦτο, ἐστράφη πρὸς τοὺς λοχίτας, καὶ εἶπε, « Δὲν ἀκούετε ὅτι προστάζει νὰ περάσετε ὅλοι ἔμπρός; » καὶ πρὸς τοὺς ὅλους, προπεράσαντες τὸν λοχαγόν, ἤρχοντο πρὸς ἐμέ. Ἐπειδὴ δὲ ὁ λοχαγὸς τοὺς ἐπρόσταξε νὰ γυρίσωσιν ἰπίτω, ἠγανάκτησαν, λέγοντες, « Τί νος λοιπὸν ν' ἀκούωμεν; ὁ ἕνας λέγει ἔμπρός, καὶ ὁ ἄλλος ἰπίτω. » Ἐγὼ δὲ ὑπέφερα ταῦτα μὲ πραΰτητα, καὶ, ἀφοῦ διέταξα πάλιν αὐτοὺς ἀπαρχῆς, τοὺς εἶπα νὰ μὴ προπερνῶσι τοὺς ὄντας ἔμπροσθέν των, ἀλλὰ νὰ προσέχωσι τὴν ἀκολουθίαν καθὼς τὸν προηγούμενον αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ τις, μέλλων νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Περσίαν, ἦλθε νὰ τὸν δώσω μίαν ἐπιστολὴν, ἐπρόσταξα τὸν λοχαγόν, ὅστις ἤξευρε ποῦ τὴν εἶχε βαλμένην, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν σκηνὴν, καὶ νὰ μὲ τὴν φέρῃ. Αὐτὸς λοιπὸν φυσικὰ ἔτρεχε· ὁ δὲ καλὸς σου ἐκεῖνος νέος ἔτρεχε καὶ αὐτὸς κατόπιν του, ὀπλισμένος μὲ τὸν θώρακα καὶ τὴν μάχαιραν· ἰδόντες δὲ αὐτὸν, συνέτρεχαν καὶ οἱ λοιποὶ λοχίται, καὶ οὕτως ὑπέστρεψαν ὅλοι ἡμῶν φέροντές με τὴν ἐπιστολήν. Τόσον εἰδήμονες τῶν πολεμικῶν, καὶ τόσον νοήμονες εἶναι οἱ στρατιωταὶ σου, ὦ Κύρε. Οἱ μὲν ἀξιωματικοὶ λοιπὸν ἐγέλασαν διὰ τὴν δορυφορίαν τῆς ἐπιστολῆς. Ὁ δὲ Κύρος χαμογελῶν, « Θυμασίου; » εἶπεν, « ἔχομεν στρατιώτας· διότι ἄλλοι μὲν αὐτῶν μὲ ὀλίγοι προσφάγον γίνονται φίλοι· ἄλλοι δὲ τόσον εὐπειθεῖς εἶναι, ὥστε προθύμως ὑπακούουσιν, καὶ πρὶν ἀκόμη καταλάβωσι τὸ πρῶτον ταττόμενον. » — (Ξενοφών.)

ΣΧΩΛΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.

Δὲν ἐγκαταφρονοῦσα τὰ συνειθισμένα εἰς τὰ σχολεῖα παιδείματα καὶ γυμνάσματα. ἤξευρα ὅτι αἱ μὲν παραδι-

δόμενοι ἐκεῖ γλυῦσαι εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς κατάληψιν τῶν παλαιῶν βιβλίων· ἡ δὲ χάρις τῶν μύθων ἐξυπνᾷ τὸ πνεῦμα· τὰ δὲ, ἀξιωμακόμενα τῶν ἱστοριῶν ἔργα τὸ ἀνυψοῦν, καὶ, ἀναγινωσκόμενα μὲ σκέψιν, συμβάλλουν εἰς καταρτισμὸν τῆς κρίσεως· ἡ δὲ ἀνάγνωσις παντὸς καλοῦ βιβλίου εἶναι ὡς συνομιλία μὲ τοὺς χαριστέρους ἀνθρώπους τῶν παρελθόντων αἰώνων, τοὺς καὶ συγγράψαντας αὐτά. — συνομιλία μάλιστα μελετημένη καὶ ἐντεχνος, εἰς τὴν ὁποῖαν μᾶς φανεροῦν μόνον τοὺς καλητέρους στοχασμοὺς των· ἡ δὲ ῥητορεία ἔχει δύναμιν καὶ κάλλος ἀνυπέροβητον· ἡ δὲ ποιησις, χάριτας καὶ γλυκύτητας θεσπεσίας· ἡ δὲ μαθηματικὴ, λεπτοτάτας ἐφευρέσεις, εἰς ἄκρον ἐπιτηδείας καὶ τοὺς περιέργους νὰ εὐχριστήσωσι, καὶ τὰς τέχνας νὰ εὐκολύνωσι, καὶ τὸν κόπον τῶν ἀνθρώπων νὰ ὀλιγοστεύσωσι· τα δὲ περὶ ἠθῶν συγγράμματα περιέχουν πολλὰς διδασκαλίας, καὶ προτροπὰς εἰς ἀρετὴν ὠφελιμωτάτας· ἡ δὲ φιλοσοφία κατασταίνει ἱκανοὺς τοὺς ζηλωτὰς αὐτῆς νὰ ὀμιλοῦσι πιθανῶς περὶ πάντων, καὶ νὰ θαυμάζωνται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀμαθεστάτους· ἡ δὲ νομικὴ, ἡ ἰατρικὴ, καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιστῆμαι φέρουν τιμὰς, καὶ πλοῦτη εἰς τοὺς σπουδάζοντας περὶ αὐτά· καὶ τελευταῖον, ἤξευρα ὅτι καλὸν εἶναι νὰ τὰς ἐξετάσῃ τις ὅλας, ἕως καὶ τὰς πλέον μωρὰς καὶ ψευθεῖς, διὰ νὰ γνωρίσῃ σωστὰ τὴν ἀξίαν των, καὶ νὰ φυλάττεται μὴ τὸν ἀπατήσωσι.

Ἐνόμιζα ὅμως, ὅτι ἀρκετὸν καιρὸν εἶχα ἐξοδεύσειν εἰς τὰς γλώσσας, καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἀκόμη τῶν παλαιῶν βιβλίων, καὶ εἰς τοὺς μύθους, καὶ εἰς τὰς ἱστορίας· διότι τὸ νὰ συνομιλῇ τις μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῶν παρελθόντων αἰώνων εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ νὰ περιηγήται. Καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζωμεν, ὅπως οὖν τὰ ἡῆ τῶν διαφόρων λαῶν διὰ νὰ κρίνωμεν ὑγιέστερα περὶ τῶν ἰδικῶν μας, καὶ νὰ μὴ νομιζώμεν ὅτι πᾶν τὸ ἐναντίον εἰς τὰς συνήθει-
ας ἡμῶν εἶναι ἄλογον καὶ γελοῖον, καθὼς κρίνουσιν ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὅσοι δὲν εἶδαν τίποτε. Ἀλλ' ὅταν πολὺν καιρὸν ταξιδεύῃ τις, καταντᾷ πλέον ξένος εἰς τὸν τόπον του· καὶ ὅταν πολὺ περιεργάζεται τὰ τῶν ἄλλων αἰώνων, μένει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς μεγάλην ἀγνοίαν τῶν πρα-
τομένων εἰς τοὺς χρόνους του. Πρὸς τούτοις, οἱ μῦθοι μᾶς κάμνουν νὰ φανταζώμεθα πολλὰ ἀδύνατα ὡς δυνατὰ, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ πιστόταται ἱστορίαι, ἂν δὲν ἀλλάσσωσιν, ἢ μεγαλύνωσι τὰ πράγματα, διὰ νὰ τὰ κάμνωσιν.

αξιώτερα ἀνγκώσεως, τούλάχιστον παραλείπουν πάντοτε σχεδόν τὰς ταπειντέρας καὶ ἀδοξοτέρας περιστάσεις. Διὰ τοῦτο τὰ λοιπὰ δὲν φαίνονται ὅποια πρέπει νὰ ἦναι, καὶ οἱ ῥυθμιζόντες τὴν διαγωγὴν αὐτῶν κατὰ τὰ ἱστορικά παραδείγματα κινδυνεύουν νὰ πίπτωσιν εἰς τὰς παραφροσύνας τῶν μυθιστορικῶν μας ἡρώων, καὶ νὰ συλλαμβάνωσι σκοποὺς ἀνωτέρους ἀπὸ τὰς δυνάμεις των. — (Καρτέσιος, μετὰφ. Ν. Πικκολου.)

ΣΩΚΡΑΤΙΚΑΙ ΡΗΣΕΙΣ.

Οὔτε ἵππος εὐγενὴς ἐμπορεῖ νὰ νομισθῆ ὁ πολυτελεῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ λαμπρὸς κατὰ τὴν φύσιν. Οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος εἶναι ὁ πολυτίμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

Σοφοῦ στόμα ἀφ' οὗ ἀνοιχθῆ, καταβλέπονται τὰ ψυχικά του κάλλη, καθὼς ἱεροῦ ἀνοιχθέντος, καταβλέπονται ἀγάλματα.

Οὔτε καράδι μὲ μίαν ἀγκυραν, οὔτε βίον μὲ μίαν ἐλπίδα νὰ ἀράσσωμεν.

Περὶ κακίας.

Ταῦτόν νὰ ὀρμίζῃ τις σκάρῳ μὲ ἀδύνατον ἀγκύριον, καὶ μὲ διστραμμένην γνώμην, ἐλπίδας.

Περὶ φρονήσεως.

Σωκράτης ἐσυμφέουλε, νὰ μὴ συναναπτρέφῃται τις παντελῶς μὲ δυνάστα, ἢ συναναστρεφόμενος, πάντοτε νὰ χαρίζεται.

Πράττε ἀμεταμέλητα.

Εἰς μὲν τὸν κατάπλου καλλίων νὰ πειθῆται τις εἰς τὸν κυβερνητὴν. Εἰς δὲ τὴν ζωὴν, εἰς τὸν δυνάμενον νὰ κάμῃ λογορισμούς.

Οὐδὲν μὲν τὴν ὀμκλωτάτην, πρέπει νὰ ἐκλέγωμεν βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.

Μόνον εἰς τὸν λόγον, ὡτὰν εἰς ἐπίτροπον σώφρονα, πρέπει νὰ παρακαταθήσῃ τις τὸν βίον, καὶ τὴν νεότητα.

Καὶ ὑποδήματα, καὶ βίος ἀρμόζων εἶναι ἀλυπότερος.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Ἐπαπειλούμενοι κατ' ἡμέραν ἀπὸ ἐπιδημίας, ἢ διαδο-

σίμους νόσους, συμφέρει νὰ ἔχωμεν τινὰ ἰδέαν τοῦ μολυσματος καὶ νὰ μὴ συγχέωμεν διαφρορετικά κατὰ τὴν φύσιν πράγματα.

Ἡ ἀκατάπαυστος διάλυσις τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν οὐσιῶν, μολύνει τοῦ ἀέρος τὴν καθαριότητα· αἱ δὲ ἐκ τοῦ συμβεβηκότος τούτου προερχόμεναι ἀναθυμιάσεις ἐνεργοῦσιν ὡς φάρμακον τρόπον τινά, καὶ ὅταν εὑρεθῆ ὁ ἀνθρώπος ὅπου αὐταὶ γίνονται, καὶ ὅταν ἀνεμοὶ μεταφέρωσιν αὐτὰς κατ' εὐθείαν ἀπὸ μακρυνὰ διστήματα. Εὐχῆς λοιπὸν ἔργον εἶναι εἰς τοιαύτας θλιβερὰς περιστάσεις οἱ ἀνεμοὶ νὰ συγκρούωνται κινούμενοι ἀπὸ διάφορα τοῦ ὀρίζοντος μέρη ἢ εἰς διάφορα ὕψη διὰ νὰ σκορπίσωσι τὰς τοιαύτας ἀναθυμιάσεις αἱ ὅποια γεννῶσι τὰς ἐπιδημίας.

Πολλάκις εἰς τὰς πεδιάδας καὶ μάλιστα πλησίον τῶν νεκροταφείων, τῶν λιμνῶν καὶ βάλτων, βλέπομεν λεπτάς τινας φλόγας αἱ ὅποια φαινόμεναι ὅτι ἐκκίνουσι ἀπὸ τὴν γῆν λαμβάνουσι διαφόρους διευθύνσεις. Ἡ φυσικὴ αἰτία τοῦ φαινομένου τούτου εἶναι ὁ φωσφορικὸς ὑδρογόνος, (δηλ. φώσφορος ἐνωμένος μὲ ὑδρογόνον) ὁ ὁποῖος ἐξατμίζεται ἀπὸ τὰς διαλυμένας εἰς τὰ πρῶτα αὐτοῦ στοιχεῖα οὐσίας, καὶ ἐξάπτεται αὐτομάτως εἰς τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα. (1)

Τὰ μίγματα δὲν εὑρέθησαν οὔτε ἐψηλαφίσθησαν ὑλικῶς μέχρι τοῦδε, φαίνεται ὅμως σχεδὸν ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὑπάρχουσι. Ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος βλέπομεν ὅτι οἱ λαοὶ ὅπου κατοικοῦσιν ἐλώδεις ἀγρούς καὶ βρωμερούς τόπους, εἶναι ὠχροὶ, μικρὸσωμοὶ καὶ στεγνοί· ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μεταχειρίζονται ἀπὸ τινος μὲ ἄκρην ἐπιτυχίαν τὸ χλωρὸν καὶ τὸν χλωροῦλον ἄσθετον δια νὰ ἀφανίσωσι τὸ μίγμα τῶν μολυσμῶν τόπων. Ὁμολογοῦμεν ὅμως ὅτι τινὲς σοφοὶ ἀποδίδουσι τὰς πλειοτέρας ἐπιδημίας εἰς ἄλλας αἰτίας, ὅποια π. χ. ἡ ὀλιγόσσεισι τοῦ ὀξυγόνου, καὶ ἡ ἀνωμαλικὴ τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς τοῦ ἀέρος δυνάμεως. Πικρατέμποντες εἰς τὰ βιβλία τῆς φυσικῆς τὴν περὶ ἠλεκτρομαγνητικῆς καταστάσεως τοῦ ἀτμοσφαιρικῶ ἀέρος θεωρίαν, περιοριζόμεθα νὰ

(1) Χωρὶς νὰ ἐπέμβωμεν εἰς τὰ καθήκοντα τῶν διδασκάλων τῆς χημείας, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ εὐρωσιν ἑλληνικῶς ἄρα δι' ἅλα τὰ ἄγνωστα εἰς τοὺς προγόνους τῶν χημικῶ ἀντικείμενα, νομιζόμεν ὅτι ἀέρας γενικῶς πρέπει νὰ λέγεται τα, χωρὶς ἀτμοσφαιρικὸς δὲ μὲ ἐπιθετὸν ἐκείνος ἐντὸς τοῦ ἐπεὶ ζῶμεν.

παραστήσωμεν ένταῦθα πόσον εἶναι ὀλιγόστευσις τοῦ ὀξυγόνου. Ἀπὸ τοὺς τρεῖς τφώντι ἀέρας τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ, τοὺς ὑποίους ἀναπνέομεν, εἰς μόνος μένει έντός ἡμῶν, οἱ δὲ ἄλλοι ἐκβαίνουσιν ἔξω. Ἀκατάπαυστα λοιπὸν ροφῶμεν ὀξυγόνον καὶ ἐκπνέομεν ἄζωτον καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα ὅλα. Τὰ φυτὰ ὅμως ἐξ ἐναντίας ροφῶσι τὸν ἄζωτον καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Δι' αὐτῆς τῆς ἀμοιβαίας συναλλαγῆς βρῆθονται καὶ συντηροῦνται τὰ δύο αὐτὰ γένη τῶν ὄντων, τὰ φυτὰ καὶ ζῶα. Διὰ τοῦτο ἀναπνέομεν τόσῳ καθρὼν ἀέρα ἐν μέσῳ τῶν κήπων καὶ τῆς πεδιάδος, ὅταν μάλιστα αὕτη τύχη κατάφυτος. Ἀλλὰ καὶ ξηρὰ ἂν εὑρεθῇ, πάλιν διάφοροι ἀέρες διασκορπίζουσι τὸν ἄζωτον καὶ τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ. Εἰς τὰς πόλεις ὅμως τούναντίον, καὶ μάλιστα τὰς μεγάλας, ἀναπνέομεν ἀέρα βαρὺν καὶ δυσάρεστον. Ὀλίγος δὲ εἶναι ἀπλοῦς· πολὺς λαὸς ἐκπνέει πολὺν ἄζωτον καὶ πολὺ ἀνθρακικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον δὲν σκορπίζεται ἀρκετὰ γλίγωρα, καὶ ἀρκετὸς ὀξυγόνος δὲν ἔρχεται νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τόπον του. Τὰ νοσοκομεία καὶ αἱ φυλακαί, κτλ. πολλάκις γίνονται θανάτου καταγῶγια μόνον δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν. Ἄς μὴ λησμονήσωμεν ποτὲ ὅτι τὸ ζῶον δύναται νὰ φαρμακευθῇ εἰς αὐτὸν τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἐκπνέει. Εἰς τὴν Βεγγάλην τὸ 1756 ἀπὸ 146 ἀνθρώπους φυλακωμένους 123 ἀπέθανον ἀπὸ ἀσφυξίαν. Ἀπέδειξε δὲ καὶ ὁ λογαριασμὸς ὅτι 3,000 ἄνθρωποι διατρίβοντες εἰς ἓν πλῆθρον γῆς σχηματίζουσιν έντός τεσσάρων ἡμερῶν ἐκπνέοντες ἀτμοσφῆραν 70 ποδῶν ὕψος, ἡ ὁποία ἂν δὲν σκορπισθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνέμους γεννᾷ λοιμικὰς ἀρρώστιας.

Θεωρεῖται ὡς βέβαιον ὅτι αἱ ἐπιδημικαὶ ἀρρώστιαί δὲν μεταδίδονται ὡς τοιαύτας δὲ ἐκλαμβάνουσι ὅλας τὰς ἀρρώστιας, ὅταν κυριεύσῃ διὰ μιᾶς πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ λέγονται ἐπιδημικαί. Εἶναι δὲ πολλάκι ἐκ φύσεως αὐτῶν μολυσματικαὶ καὶ μεταδόσιμοι, καθὼς ἡ ἴλιρις, ἡ κοκκινάδα, ὁ κοκκύτης βήξ. Εὐρίσκονται προσέτι τινὲς ἄλλαι, αἱ ὁποῖαι βασιλεύουσιν ἐνδημικῶς εἰς τόπον τινὰ καὶ σπανίως μεταβαίνουσι εἰς ἄλλον, καθὼς ὁ ἰκτερώδης πυρετὸς γεννώμενος εἰς τὰ χιθμαλά καὶ ἐλώδη παράλια τῶν Κυκλάδων τῆς Ἀμερικῆς, καὶ προσβάλλον μάλιστα τοὺς εὐρώστους καὶ γαστριμόργους ξένους· ὅθεν οἱ έντόπιοι μόλις βλέπουσι τινὰ τοιοῦτον συνειθίζουσι νὰ λέγωσιν,

αἰδοῦ καὶ νέον θῦμα τοῦ ἰκτερώδους πυρετοῦ. Ἡ χολέρα ἐπικρατεῖ μὲν ἐνδημικῶς εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, προερχομένη ἀπὸ τὴν σίψιν διαφόρων ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν ὑλῶν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, εἰς τὴν ὁποίαν συνεργεῖ κατὰ συνέθειαν ὁ ὑπερβολικὸς καύτων ἐκείνου τοῦ κλίματος. Ἀλλ' ἀπὸ τινων ἐτῶν ἡ δυσώλυμος αὕτη νόσος περιφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ ἀπὸ ἐξολόθρευσε πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων εἰς τὴν Εὐρώπην κατήνησεν ἤδη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μεσόγειον, ὅπου προξενεῖ ἱκανὴν φθορὰν εἰς τὴν νῆσον Μελίτην (Μάλταν). Τέλος ἡ πανώλη· γεννᾷται καὶ αὕτη ἀπὸ τὰς σηπομένας εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Αἰγύπτου ὕλας μετὰ τὴν πλημμύρην τοῦ Νείλου, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰς ἀκαθαρτίας τῶν διωρύγων. Τὴν χολέραν, καθὼς καὶ τὴν πανώλην φρονοῦμεν κολλητικὴν, ὡς ἀπροδιαθετοὶ κατὰ τοῦτο ἂν καὶ δὲν ἐπάθομεν τίποτε ζῶντες σχεδὸν μετὰξὺ χολερικῶν τοῦλάχιστον ἐξ μῆνης. Διαφέρει δὲ νομίζομεν κατὰ δύο μάλιστα λόγους τὸ μίασμα τῆς πανώλους παρὰ τὸ τῆς χολέρας· πρῶτον μὲν διότι ἐκεῖνο φαίνεται τρόπον τινὰ χονδροειδέστερον καὶ παχυλότερον· ὅθεν διὰ νὰ μολυνθῇ τις ἀνάγκη νὰ ἐγγίσῃ ἄνθρωπον ἢ τὰ περὶ αὐτοῦ πράγματα, καὶ ὅσα ἔφθασεν ἐκεῖνος νὰ ψηλαφήσῃ, ἐνῶ τὸ μίασμα τοῦ ἀέρος, ὡς λεπτομερέστερον, περιφέρεται τρόπον τινὰ εἰς τὸν ἀέρα. δεύτερον δὲ, καθότι τὸ τελευταῖον τοῦτο διχλύεται καὶ σκορπίζεται εὐκόλως, ἐνῶ τὸ ἄλλο ἐγκάθηται γλίσχρον ὡς σαπρὰ μύξα εἰς τὰ τραχέα σώματα, τὰ ὁποῖα πρέπει ἀφεύκτως νὰ βραχῶσιν ἢ νὰ μείνωσι πολὺν καιρὸν εἰς ὑπαιθρον τόπον ἐκτεθειμένα διὰ νὰ καθαρισθῶσι.

Καὶ τφώντι μετὰξὺ ὄλων τῶν ἄλλων τρόπων, ὅτους ἐσυμβούλευσαν μέχρι τοῦδε οἱ ἰατροὶ κἀνεὶς δὲν ὠφελεῖ τόσον, ὅσον τὸ πλύσιμον καὶ ὁ ἀνεμισμὸς, διὰ τοῦτο συμφέρει πολὺ αἱ ὁδοὶ νὰ ἔχωσιν ἱκανὸν πλάτος, καὶ ἐκατέρωθεν δεινδροστιχίας, αἱ δὲ οἰκίαι καὶ τὰ ἄλλα δημόσια καταστήματα, ὡς καὶ οἱ ἀχυρῶνες τῶν ζῶων μεγάλα παραθύρια. Ἐπειτα τὰ στάσιμα καὶ δυσώδη ὕδατα πρέπει νὰ τρέχωσι, τὰ δὲ σεσηπῶτα σώματα νὰ θάπτωνται βαθέως. Τέλος οἱ ἄνθρωποι χρεωτοῦσι νὰ τρίφωνται μὲ ἐλαφρὰ φαγητὰ, νὰ ζητῶσι πάντοτε τὴν καθαριότητα, νὰ μὴ κοπιζῶσι πολὺ, νὰ ἀποφεύγωσι τὰ πνευματώδη ποτὰ, τὸν ὑπερβολικὸν κόπον καὶ μάλιστα τὰ βίαια πάθη, κατ' ἐξοχὴν δὲ τὴν μελαγχολίαν καὶ λύπην.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ.

Παράλληλια Ὀμήρου καὶ Οὐιργιλίου ὑπὸ
 Αἰδῶ Τρουβ.λέτου.

Ὁ μὲν Ὀμηρος εἶναι ποιητικώτερος· ὁ δὲ Οὐιργίλιος, τελειότερος ποιητής· Ὁ μὲν πρῶτος ἔχει ἐξοχωτέρας ἀρετάς, ὁποῖας ἀπαιτεῖ ἡ ποίησις· ὁ δὲ δεύτερος ἔχει πλειοτέρας τούτων τῶν ἀρετῶν, συμβαλλούσας εἰς τὰ ποιήματα τοῦ κατ' ἀκριβεστάτην ἀναλογίαν. Ὁ μὲν προξενεῖ σφοδρότερον ἠδονὴν, ὁ δὲ γλυκυτέραν. Ἐκ μὲν τοῦ Ὀμήρου λαμβάνει προσηλοῦς ἢ περινοικ'· ἐκ δὲ τοῦ Οὐιργιλίου, ἢ κρίσις. Θαυμάζει τις μᾶλλον τὸν πρῶτον· τιμᾶ δὲ μᾶλλον τὸν δεύτερον. Ὑπάρχει παρ' Ὀμήρῳ πλειότερος χρυσός· ὁ δὲ παρὰ Οὐιργιλίῳ, εἶναι στιλπνότερος. Οὗτος μὲν ἠθέλησε ν' ἀναδειχθῆ ποιητής, καὶ ἐδυνήθη· ἐκεῖνος ἄλλως δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ἀναδειχθῆ.

Ὁ μὲν Ὀμηρος εἶναι τῶν περιουσιῶν· ὁ δὲ Οὐιργίλιος τῶν ἐντελεστάτων. Ἡ μὲν Αἰνειὰς εἶναι τελειότερα τῆς Ἰλιάδος· ὁ δὲ Ὀμηρος ἦτο τελειότερος τοῦ Οὐιργιλίου. Πολὺ μέρος τῶν ἐλαττωμάτων τῆς Ἰλιάδος, εἶναι τοῦ Ὀμηρικοῦ αἰῶνος ἐλαττώματα· τὰ δὲ τῆς Αἰνειάδος, εἶναι τοῦ Οὐιργιλίου. Ὑπάρχουσι πλειότερα σφάλματα εἰς τὴν Ἰλιάδα, καὶ πλειότερα ἐλαττώματα εἰς τὴν Αἰνιάδα. Ἐὰν ἔγραφε σήμερον ὁ Ὀμηρος, δὲν ἠθέλε σφάλειν τὰ αὐτά· ὁ δὲ Οὐιργίλιος ἠθέλεν ἔχει πάλιν τὰ ἐλαττώματά του.

Ὁ Ὀμηρος παρήγαγε τὸν Οὐιργίλιον· ἐὰν δ' ἐκεῖνος εἶχε προτότυπον, ἀγνοεῖται· ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχεν, ἐδύνατο νὰ τὸ παραβλέψη. Ὁ μὲν Ὀμηρος ἔχει πλειοτέρας ἀρετάς καὶ νοημάτων ἀφθονίαν· ὁ δὲ Οὐιργίλιος, πλειοτέραν τέχνην καὶ ἐκλογὴν· ζωγράφοι δὲ ἀμφοτέρω ὄντες, ζωγραφῶσι τὴν φύσιν μὲ χρωματισμὸν ἐπίσης θαυμαστόν· ἀλλ' ὁ μὲν, χαριστέρας· ὁ δὲ, ζωηρότερας, ὁ Ὀμηρος. Οὗτος καταγίνεται πλειότερον τοῦ ἄλλου εἰς ἀναγραφὰς ἠθῶν· εἶναι ἠθικώτερος, καὶ κατὰ τοῦτο μάλιστα υπερβαίνει τὸν ῥωμαῖον ποιητήν· τὸ δὲ ἠθικὸν τοῦ Οὐιργιλίου εἶναι καλῆτερον, καὶ τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν αἰῶνά του, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν φώτων τῶν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν μεταδοθέντων· ἀλλ' ὁ Ὀμηρος περιέχει πλειοτέραν ἠθικὴν, καὶ εἰς αὐτὸν προσωπικῶς ἀνήκει ἡ χάρις, διὰ τὴν αὐθόρμητον εἰς τοῦτο ῥοπήν τοῦ Ὀμηρικοῦ. Ὁ Οὐιργίλιος ὑπερέβη τὸν

Ὀμηρον· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει φόβος, μήποτε ἀναγεννηθῶσι τὰ σφάλματα τοῦ Ὀμήρου· δύναται νὰ τὰ ἀποφύγη καὶ τοῦ σχολείου ὁ μαθητής· τίς ὅμως ἐμπορεῖ ν' ἀναγεννησῆ τὰ κάλλη του;

(Ἀνθολογία τῶν κοινωφελῶν γνώσεων.)

Ὁ ΑἰΔΑΜΑΣ.

Ὁ Αἰδάμας ὅστις καθολικῶς ὁμολογεῖται ὑπέρτατος εἰς τὸ βασίλειον τῶν ὄρυκτων, εἶναι ἀπ' ὅλας τὰς ἐγνωσμένας οὐσίας ἢ σκληροτέρας· ὁ καθαρὸς εἶναι παντάπασι διαφανής, ὡς κρύσταλλος, ἀλλ' ἀπέριτος λαμπρότερος, ἔχει δὲ τακτικὸν σχῆμα, καὶ γενικῶς εἶναι ἀχρώματος, μολονότε κάμμιαν φερὰν εὐρίσκειται μὲ λεπτόν τινα χρωματισμὸν, γαλανόν, πράσινον, κίτρινον, καὶ διαφόρους ἄλλους. Οἱ ὠραιότεροι ἀδάμαντες φέρονται ἀπὸ τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ὅπου κατὰ τύχην ἀνεκαλύφθησαν, πρὸ διακοσίων ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, εἰς τὸ ἐν Ἰνδοστάν Κόλορον, ὑπὸ τινος χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔσκαπτε τὸ χωράφιον αὐτοῦ διὰ νὰ σπεῖρη, εὗρηκε ἓνα τῶν λίθων τούτων καὶ μεγαλώτατον. Ἐκτοτε ἀνεσκάφη ὅλη ἡ περίχωρος τόσον δ' ἐκτεταμένη κατήνησεν ἢ πρὸς ἔρευναν ἐργασία, ὥστε ἐχρηιάσθησαν εἰς αὐτὴν κάποτε ὑπὲρ τὰς πενήτηκοντα χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τὴν σήμερον, ἔτε διὰ τὴν ἐξάντησιν τῶν ὄρυκτων, εἴτε διὰ τὴν ὀλιγωτέραν αὐτῶν ζήτησιν μεταξὺ τῶν ἐντοπιῶν ἀρχόντων, τὸ ἔργον ἐσμικρύνθη πολὺ.

Ἡ μεγάλη τιμὴ, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχαν οἱ παλαιοὶ τοὺς ἀδάμαντας, προήρχετο ἀπὸ τὴν σπανιότητα αὐτῶν· ἀγνοοῦντες δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτειν καὶ λειαινεῖν αὐτοὺς, εὐχαριστοῦντο νὰ τοὺς δένωσιν εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν. Διὰ τοῦτο ἐπροτιμοῦσαν τοὺς λίθους, ὅσοι εἶχαν ἐκ φύσεως κρυσταλλῶδες σχῆμα. Οἱ τέσσαρες μεγάλοι ἀδάμαντες, οἱ καλλωπίζοντες τὸ θηλυκωτέρηρον τῆς αὐτοκρατορικῆς χλαμύδος τοῦ Μεγάλου Καρόλου, εἴτε διαφυλαττόμενοι εἰς Παρισίους, εἶναι ἄκοποι πέτραι τοῦ εἶδους τούτου.

Ἐφεύρηκε δὲ τὴν τέχνην τοῦ κόπτειν καὶ λειαινεῖν τὸν ἀδάμαντα νέος τις, Βερκουίνος καλούμενος, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βελγίου Βρούγας, τὸ 1456. οὗτος ἐπέτυχε νὰ λειάνῃ δύο ἀδάμαντας τρίβων αὐτοὺς συναλλήλως. Ἐκτοτε δὲ ἡ τέχνη αὕτη ἐτελειοποιήθη ἀπὸ τοῦ Ὀλλανδοῦ καὶ Ἄγγλου ἀδαμαντουργοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, ἀπελάμβανεν μεγίστην ὑπόληψιν ὁ ἀδάμας, ὃχι μόνον διὰ τὴν ἀληθινὴν αὐτοῦ ἀξίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἔτρεφον οἱ ἐντόπιοι δεισιδαιμονικὴν ἰδέαν, (ἔχνη τῆς ὁποίας μένουσιν ἕως τὴν σήμερον), ὅτι εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ ἀσθενείας, καὶ νὰ καθιστοῦσθαι οἰκιακὰς ἐριδὰς, ἐνῶ ἦτο φυλακτικόν ἰσχυρότατον ἀπὸ φάρμακα, φρενοληψίν, βασκανίαν, ἐπωδὸς, βορβόλακας, καὶ στοιχεῖα.

Εἰς τρία κυριώτερα εἶδη κόπτονται συνήθως οἱ ἀδάμαντες, καλούμενοι ἐκλαμπροί, ῥοδοειδεῖς καὶ τραπεζοειδεῖς. Κόπτονται δὲ οἱ μὲν ἐκλαμπροὶ ἀδάμαντες γενικῶς ἀπὸ τοῦ φύσει κρυσταλλωμένου, οἱ δὲ ῥοδοειδεῖς ἀπὸ τοῦ στρογγύλου. Οἱ πρῶτοι, κεκομμένοι ὄντες, καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἔχουν λαμπρότητα μεγάλην ὅθεν καὶ ἐκλαμπροὶ ὠνομάσθησαν· δέονται δὲ πάντοτε ἐπὶ μελαίνης βάσεως. Ἄλλ' οἱ ῥοδοειδεῖς, ὅτινες εἶναι πολὺ λεπτότεροι καὶ παντάπασιν ὀμαλοὶ ὑποκάτω, δέονται ἐπάνω εἰς φάλαν λευκοῦ χρώματος, καταστίκτου ἐνίοτε μὲ μαῦρον· εἶναι δὲ φυσικὰ πολὺ μικροτέρας ἀξίας παρὰ τοὺς ἐκλάμπρους. Ἔτι ὅμως ὀλιγώτερον τιμῶνται οἱ τραπεζοειδεῖς καὶ κόπτονται δὲ οὕτω μόνον αἱ ἱκανῆς μὲν ἐπιφανείας, ὀλιγωτάτης δὲ παχύτητος πέτραι. Τῶν Ἰνδικῶν νήσων οἱ ἐντόπιοι ἔχουν εἰς ὑπόληψιν μεγίστην τὸν ἀδάμαντα· ἀλλὰ προτιμοῦν τὸν τραπεζοειδῆ, νομίζοντες τὰ δύο ἄλλα εἶδη ὃχι τόσον ἀρμόδια πρὸς καλλωπισμὸν, οὐδὲ τόσον μεγάλῃς ἀξίας.

Ἀπ' ὅλους τοὺς γνωστοὺς ἀδάμαντας, μεγαλύτερος εἶναι ὁ σταλαίης ἐκ τῆς Βραζιλίας πρὸς τὴν βασιλίσαν τῆς Πορτογαλλίας τὸ 1746, ἃν ἦναι ἀληθῶς ἀδάμας καὶ ὃχι λευκὸν τοπάζιον, ὡς ὑπέθεσαν τινές. Εὕρεσκειται δὲ ἀκόμη εἰς τὴν φυσικὴν αὐτοῦ τραχεῖαν κατάστασιν, καὶ ζυγίζει 1680 καράτια, (περὶ τὰς 12 οὐγγίας), τιμώμενος σχεδὸν τριάκοντα ἑκατομμύρια διστήλων.

Εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ραϊῶ τῆς Ματτάν, εἰς τὴν νῆσον Βόρνεον, εὕρεσκειται μέγας τις ἀδάμας, ἔχων αὐγαῶ σχῆμα, μὲ τινὰ ἐγκοπὴν πλησίον εἰς τὸ μικρότερον ἄκρον. Εὕρεθη δὲ εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν πρὸ περιπόου μιᾶς ἑκατονταετηρίδος, καὶ ζυγίζει δύο οὐγγίας καὶ ἓν τέταρτον. Ἄλλ' ὁ μεγαλύτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναμφισβόλους ἀδάμαντας, εἶναι ὁ ὑπὸ Ταυερνιέρου μνημονευόμενος ὡς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ μεγάλου Μογγόλου. Τὸ βάρος του, κατὰ

τὸν αὐτὸν συγγραφεῖα, ὅστις τὸν ἐζύγισεν ὁ ἴδιος, εἶναι 280 καράτια, (περίπου δύο οὐγγίαι). Ὁ ἀδάμας οὗτος εὕρεθη εἰς τὸ Κόλορον τὸ 1550, καὶ λέγεται νὰ ἐτιμῆθη ὑπὲρ τὰ τοιαῦτα ἑκατομμύρια διστήλων.

Ὁ ἐφεξῆς κατὰ τὸ μέγεθος εἶναι ἀδάμας τις Βρασιλιανός, ἀνήγων εἰς τὸν βασιλέα τῆς Πορτογαλλίας, ἐξισίου κάλλους, καὶ ζυγίζων 215 καράτια, (περίπου μίαν ἡμισυ οὐγγίαν).

Ὁ ἀδάμας, ὅστις καλλωπίζει τὸ σκῆπτρον τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, εἶναι περίπου ἰσομεγέθους μὲ αὐτὸν περισσεωῶς· λέγεται δὲ ὅτι ἐχρημάτισε ποτὲ ὀφθαλμὸς εἰδῶλου τινός εἰς τὴν Σεριγγαυαίν τῆς Καρνατικῆς. Στρατιότης, λειποτακτικῆς ἀπὸ τὸ ἐν Ἰνδία Γαλλικὸν στρατεύμα, ἔκαμε τρόπον νὰ γένη εἰς τῶν ἰσρέων τοῦ εἰδῶλου τούτου, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἤθελεν ἐμπιρέσειν νὰ κλέψῃ τὸν πολυτίμον ὀφθαλμόν.—ἀφοῦ δὲ, τέλος, κατέρωθωσε τὸν σκοπὸν τοῦτον, κατέφυγεν εἰς Μαδρὰς, ὅπου ἐπώλησε τὸν ἀδάμαντα εἰς τινὰ πλοίαρχον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μετεπωλήθη εἰς ἓνα Ἰουδαῖον· ἐκ τούτου ἐπέρασεν εἰς τὰς χεῖρας ἐμπόρου Ἑλλήνος, ὅστις τὸ 1766 ἐπρόσφερεν αὐτὸν διὰ πώλησιν εἰς τὸ Ἀμστελὸδαμον, ὅπου ἠγοράσθη ἀπὸ τὸν πρίγγιπα Ὁρλόφριον, διὰ τὴν Ἀυτοκρατορίσαν, μὲ ποσότητα μεγίστην ἀργυρίου, ἐκτὸς ἐτησίου πληρωμῆς 4, 000 λιτρῶν στηρλινῶν ἐπὶ ζωῆς τοῦ πωλητοῦ.

Εἰς τὴν λαβίδι τῆς πολιτικῆς ῥομφαίης τοῦ Ναπολέοντος ἦτο κολλημένος ἀδάμας ὠραϊότατος, κεκομμένος εἰς εἶδος ἐκλάμπρου, καὶ ζυγίζων σχεδὸν 137 καράτια, (περίπου τρία τέταρτα τῆς οὐγγίας). Τὸ κοινῶς ἱστορούμενον περὶ τοῦ ἀδάμαντος τούτου εἶναι ὅτι ἐπάρθη ἀπὸ τὴν κοίτην τῆς γενέσεώς του παρὰ τινος δούλου, ὅστις ἐκρίψεν αὐτὸν εἰς πληγὴν, τὴν ὁποίαν ἤνοιξεν ἐπίτηδες εἰς τὸν μηρὸν του. Ἐφέθη δὲ ἐκ τῆς Ἰνδίας εἰς τὴν Εὐρώπην ὑπὸ Γεωργίου Πίττ, κυβερνήτου τῆς ἐν Σουμάτρα Βεγγούλης, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπωλήθη εἰς τὸν Δούκα τῆς Αὐρηλίας, ὅστις ἐβόηλεν αὐτὸν μεταξὺ τῶν πολυτίμων λίθων τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΥΤΟΓΝΩΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

Θεωρῶ τὰς κυβερνήσεις ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν, καὶ ἐξετάζω

ἂν ἡ κυβέρνησις ἐκείνη, ὅπου ἡ εὐμετάβλητος θέλησις ὀλίγων τιῶν ἀτόμων ἢ ἐνὸς μόνου εἶναι ὁ νόμος ἀπάντων· ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἄλλην ἐλευθερίαν πᾶρεξ ἐκείνην τοῦ νὰ σύρῃ τὰς ἀλύσεις του, ἢ νὰ ἐκταίῃ τὸν τράχηλον εἰς τὸν θρόνον, καὶ δὲν ἔχει ἄλλην ἰσότητά εἰμὴ τὴν τοῦ ζυγοῦ καὶ τοῦ τάφου· ὅπου ὁ ἄνθρωπος ἄλλο τι δὲν εἶναι εἰμὴ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὑπακούει εἰς ἕτερον ἄνθρωπον, ὅστις ἐθέλει· ἂν ἡ κυβέρνησις ἐκείνη, τῆς ὁποίας ὁ σκοπὸς δὲν ἀποβλέπει παρὰ τὰς ἡδονὰς τῶν ἡγεμόνων, καὶ ἐπομένως τὴν ἀθλιότητα καὶ ἐρήμωσιν τῆς πόλεως, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἔρεισμα δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ φόβος καὶ τρόμος, καὶ ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ υἱικὸν σέβας, ἡ πατρικὴ στοργή, ὁ ἔρωσ καὶ ὅλα τὰ φυσικὰ αἰσθήματα καταπνίγονται καὶ σιωποῦν· ἂν ἡ κυβέρνησις ἐκείνη, ὅθεν ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἀρετὴ ἐξαρτίσθησαν· ὅπου οἱ μόνοι κρίκοι τῆς κοινωνικῆς ἀλύσου εἶναι αἱ δημεύσεις, αἱ βάσανοι καὶ ὁ θάνατος· ὅπου ὁ ἀνώτερος, μὴ ἔχων ἄλλα παρὰ τὰ τοῦ προστάζοντος δεσπότητος καθήκοντα νὰ ἐκπληρώσῃ πρὸς τὸν ὑποδεέστερον, ζητεῖ πάντα ὅσα ἐπιθυμεῖ, καὶ ἀπαιτεῖ πάντα ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπολαύσῃ· καὶ ὅπου ἡ ἀνάευστις, ἡ ἀμφιβολία, ἡ ἀναβολὴ καὶ ἡ σιωπὴ τοῦ δεσποζομένου ὑπηκόου τιμωροῦνται μὲ θάνατον· ἐξετάζω τέως ἂν ἡ τοιαύτη κυβέρνησις, ἣτις κολυμβᾷ εἰς βεῖθρα αἱματός ἀνθρωπέου, καὶ δὲν δεῖχεται ἄλλο εἰς τὸ ὑποδουλωμένον καὶ ἀπηλιτισμένον ὑπῆκοον παρὰ μίαν κεφαλὴν τὴν ὁποίαν βιάζεται νὰ κόψῃ διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴν τυραννίαν, ἐξετάζω λέγω, ἂν δὲν εἶναι ἀντιηθικωτέρα ἀπασῶν τῶν κυβερνήσεων· τοιοῦτος εἶναι ὁ δεσποτισμὸς τῆς Ἀσίας, καὶ τοιαύτη ἐχρημάτισε περὶ τὸν μεσαιῶνα ἡ πολιτεία, ἐθνῶν τινῶν τῆς Ἰταλίας, καὶ ἐξαιρέτως τῆς Βενετίας.

Αἱ παμβασιλείαι τῆς Δύσεως ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ἢ κακῶν ἡγεμόνων, ὀλίγον διέφερον ἀπὸ τὰς δεσποτείας τῆς Ἀνατολῆς. Ἐπὶ τῆς διὰ παντὸς ἀξιομισήτου ἢ ἀξιοθρηνητῆς βασιλείας τοῦ Καρόλου ΣΤ'. τοῦ Λουδοβίκου ΙΑ'. καὶ τοῦ Καρόλου Θ'. εἰς Γαλλίαν, Πέτρου τοῦ σκληροῦ, Φερδινάνδου τοῦ καθολικοῦ καὶ Φιλίππου τοῦ Β'. εἰς τὴν Ἰσπανίαν, Γουλιέλμου τοῦ κατακτητοῦ, Ἰωάννου τοῦ Σαντέρου, Ἑρρίκου τοῦ Η'. Καρόλου τοῦ Β'. καὶ Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τοῦ Χριστιάνου εἰς Δανιμαρκίαν καὶ Σουηδίαν, ἵ ποῖα κακὰ δὲν ἔγειναν ἐναντίον τῶν ἡθῶν, τῆς ἠθικῆς, τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος;

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ κρίνειν, διὰ νὰ διακρίνῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν· ὅμως ἡ ἀπόλυτος δύναμις δὲν τὸν ἐπιτρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν κρίσιν του, ἐπειδὴ δὲν μισεῖ ἄλλο τι πλεῖστον παρὰ τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι συλλογίζονται καὶ κρίνουν, τοὺς πεφωτισμένους νόας, τὰς εὐθείας καρδίας καὶ τὰς ἀκριβεῖς καὶ δυσχερεῖς συνειδήσεις.

Εἰς τὰς παμβασιλείας καὶ εἰς τὰς δεσποτείας δὲν ὑπάρχουσιν ἔθνη, ἀλλ' ὀνομάζονται ἔθνη οἱ λάτραι ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου· εἰς τὰς τοιαύτας κυβερνήσεις ἐνεργοῦνται καὶ πράττονται βράεα πολιτικὰ ἀδικήματα ὅχι μόνον κατὰ τοῦ προσώπου τῶν βασιλέων, ἀλλὰ διὰ προσταγῆς αὐτῶν, καὶ κατὰ τῶν συγγενῶν καὶ ὑπηκόων των, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ ὀμιλήσῃ τις εἰμὴ διὰ νὰ τὰ δικαιώσῃ. Ὁ Νέρων φονεῖ τὴν μητέρα του· ὁ Πέτρος Α. καὶ ὁ Φίλιππος Β'. φονεύουν τοὺς υἱοὺς των· ἡ δὲ Ἰωάννα καὶ ἡ Αἰκατερίνα φονεύουν τοὺς ἄνδρας των, καὶ πλῆθος αὐλικῶν προσκυνοῦσι τὴν ἐπὶ τοῦ θρόνου μητροκτονίαν, υἱοκτονίαν καὶ συζυγοκτονίαν.

Ἔτι νὰ στοχασθῇ τις περὶ τῶν τοιούτων κυβερνήσεων, αἱ ὁποῖαι καταντῶσιν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε δὲν εἶναι τρόπος νὰ ἐμπιστεύσωσιν οὔτε εἰς τοὺς ὑπηκόους των οὔτε εἰς τοὺς ξένους, καὶ ἐπομένως καταναγκάζονται πότε μὲν νὰ τοὺς ἀπατώσῃ, πότε δὲ νὰ τοὺς φοβῶνται καὶ πότε νὰ τοὺς ἐπικαλῶνται;

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ Κ. ΒΟΥΖΩ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ.

α *Αρεβες καὶ Καβύλοι.*

Ἐ τῆς παραφροσύνης ὁ δαίμων, φαίνεται, ὅτι ἐκυρίευσεν τὴν ψυχὴν πολλῶν ἐξ ὑμῶν. Ὠθόμενοι ἀπὸ τῶν διηνεκῶν προτροπῶν ἐνὸς ἀρχηγοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ φιλοδοξία μῆτε τὴν ἀνάπαυσίν σας, μῆτε τὴν τύχην σας, μὴδ' αὐτὴν ὑμῶν τὴν ὑπαρξίν ἐσεβάσθη, ἱκανὸς ἀριθμὸς φυλῶν ἐπανέστησε κατὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βασιλέως τῶν Γάλλων, ἀνευ ἐλπίδος τινός· Νομίζουσιν, ὅτι ἡ Γαλλία, ἣτις ἔχει ἑκατομμύρια μαχητῶν, ἤθελεν ἀφήσει τὴν νίκην, ἂν ἀπέβαινον εὐτυχεῖς αἱ ἐπιτυχίαι των εἰς Ἀλγερίαν; Ἀπα-

τῶνται πολὺ ! ! ! Στρατὸς φοβερῶτερος τοῦ πρώτου, ἤθελε φθάσει ἀμέσως καὶ ἐξ ὀλοκλήρου ἤθελεν ἀφανίσει ὀλόκληρον τὴν φυλὴν τῶν Ἀράβων. Ἡμεῖς, οἵτινες δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ τὴν ἐξολοθρεύσωμεν, ἡμεῖς, οἵτινες, ἀπ' ἐναντίας, θέλομεν ν' αὐξήσωμεν τὴν εὐτυχίαν της, χωρὶς νὰ ἀλλάξωμεν τὴν θρησκείαν της, πατρικὰς συμβαυλὰς σὰς ἐδίδαμεν. Καιρὸς οὖν ἵνα κλείσητε τὰ ὠτὰ σας εἰς τὴν φωνὴν τοῦ φιλοδόξου τούτου πλάνου, ὅστις λέγεται Σουλτάνος σας, καὶ ὅστις εἶναι ἀνήσυχος τοῦ νὰ σὰς θυσιάσῃ μὲ τὴν κενὴν ἐλπίδα τῆς ἰκανοποιήσεως τῶν φιλοδοξῶν θεωριῶν του. Αὐτὸς ἐνικήθη καὶ ἀπεδιώχθη, ὅταν εἶχε στρατὸν τακτικὸν καὶ καλῶς ὀργανισμένον, καὶ ὁπότεν εἶχεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του ὅλον τὸν τόπον, ἐνῶ ἡμεῖς τότε δὲν κτείρομεν, εἰμὶ μίκρας τινὰς παραλίους πόλεις. Ἄν λοιπὸν τότε ἐνικήθη, καὶ μὲ τοιοῦτον στρατὸν, τί θέλει κάμνει σήμερον; Οὐδὲν ἀναμφιβόλως τίποτε, εἰμὶ μερικὰς πληγὰς, αἵτινες, ἐπεκτεινόμεναι, θέλουσιν ἐπιφέρει τὸν ὄλεθρον ὑμῶν, ὅστις ἤρχησεν ἤδη. Σὰς διεγείρει ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας· ἀλλ' ἐν τίνι, ποῦ καὶ πῶς διεταράχθητε παρ' ὑμῶν ὡς πρὸς τὰ θρησκευτικὰ; Σὰς ἀναγκάσαμεν νὰ τὴν ἀφήσετε; ὄχι. Πανταχοῦ ἀπ' ἐναντίας ἀνεγείραμεν καὶ ἀπεσκευάσαμεν τὰ τζαμιά σας καὶ τὰ μαρξοῦτά σας, καὶ σὰς ὑπερασπίσθημεν εἰς τὸ πρακτικὸν μέρος τοῦ θρησκευματός σας. Ὡς καὶ εἰς τὰ στρατόπεδά σας, τὸ σφεροβόλον ἀνήγγειλλε πάντοτε, ὅταν εἶχετε βραμαζάνι, τὴν λήξιν τῆς νηστείας. Μετὰ δὲ τὴν νίκην πῶς σὰς ἐμεταχειρίσθημεν; Δὲν σὰς ἀπεδώσαμεν τὰς γυναῖκάς σας, τὰ τέκνα σας, τοὺς γέροντάς σας, καὶ συχνάκις μέρος τῶν ποιμνίων σας; Δὲν σὰς ἐχορηγήσαμεν πολλάκις δημητριακοὺς καρπούς διὰ νὰ σπεύρητε τὰς γαίας σας καὶ νὰ ζήσητε; Ἐπειτα σὰς ἐδιοικήσαμεν μὲ τύσιν ἀγαθότητα καὶ γλυκύτητα, μ' ὅσιν διοικοῦνται αὐτοὶ οἱ Γάλλοι. Ἐάν ταῦτα πάντα δὲν τὰ ἀναγνωρίζητε, ἐάν προτιμᾶτε ἀντὶ τῆς πατρικῆς ταύτης Κυβερνήσεως τὴν τυραννικὴν καὶ σκληρὰν Κυβέρνησιν τοῦ Ἀβδὲλ Καδὲρ, δῆλον, ὅτι ὁ Θεὸς σὰς ἐγκατέλειψε! Νὰ αἰτιᾶσθαι ἐπομένως ὑμεῖς αὐτοὺς διὰ τὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα θέλετε προκαλέσει. Ἐφθάσα μὲ δεύτερον στρατὸν. Δὲν θέλω ἀφήσει τὴν ἐλάχιστην γωνίαν τῶν ἀνθισταμένων ἐπαρχιῶν χωρὶς νὰ τὰς διατρέξω. Θέλω κληγήσει παντοῦ τὰς ἐπαναστατησάσας φυλάς, καὶ ἐάν αὐταὶ δὲν ἐπανέλθωσιν εἰς

τοὺς τόπους των, θέλω τὰς ἀπελάσει διὰ παντὸς τῆς Ἀλγερίας, ἀντικαθιστῶν αὐτὰς δι' ἄλλων. »

(Ὁ Στρατάρχης Δουξ τοῦ Ἰσλῦ.)

ΠΟΛΙΤΙΚΑ.

Περὶ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν τριῶν συμμάχων Δυνάμεων εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσάκις συμβῆ ταραχῶδές τι μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, αἱ Δυνάμεις θεωροῦσιν ὡς καθήκον αὐτῶν τὸ νὰ ἐπεμβαίνωσιν ἐπὶ τῶν πολιτικῶν ὑποθέσεων τοῦ τόπου. Οἱ πολλοὶ θεωροῦσι κακὴν τὴν ἐπέμβασιν ταύτην· ἀλλ' οὗτοι ἀγνοοῦσι τὴν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ τῶν τριῶν τούτων κραταιῶν Δυνάμεων σχέσιν.

Δὲν ὑποθέτω μὲν παντελῶς εἰς ἐμαυτὸν τοιαύτην ὑψηλὴν γνώσιν· ἀλλὰ, σπουδάζων μετὰ ζήλου τῆς Πατρίδος μου τὸ Πολίτευμα, ἐκφράζω ὡς πρὸς τοῦτο, ὅτι ἡ ἐπὶ τοιοῦτων κρίσεων περιστάσεων ἐπέμβασις τῶν τριῶν συμμάχων Δυνάμεων εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος εἶναι καὶ δικαία, καὶ ἀναγκαία.

Ἡ φράσις μου αὕτη διεγείρει ἀναμφιβόλως τὴν ὀργὴν τινῶν ἀπέριων καὶ ἀνιδέων Πολιτικῶν τῆς Ἑλλάδος· ἀλλ' ἐγὼ, πρὸς καλῶς τοῦ τοιοῦτους Πολιτικούς· μας νὰ μὴν ὀργίζωνται πρὶν ἔτι ἀκούσῃσι τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ιδέας μου.

Ἀνατρέχω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν 1827, ὅτε ἡ Ἑλλὰς, ἐξαντλήσασα πᾶν ὕλικον καὶ ἠθικὸν μέσον, εὗρίσκετο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἀλυσοδεθῆ ἐκ νέου εἰς τὸν πρῶτον Δεσπότην της. Ἀνατρέχω εἰς μίαν ἐποχὴν πολὺ τρομερὰν, τῆς ὁποίας ἡ ιδέα καὶ ἱστορία πρέπει νὰ διεγείρῃ πάντοτε εἰς τὸν Ἕλληνα τὰ βχθύτερα αἰσθήματα τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς μετριότητος καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης!

Ἀπηυδισμένοι τότε οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὸν ἐξαετῆ πόλεμον, τὴν πείναν καὶ τὴν κακοπάθειαν: στερημένοι τὰς κτιστατείας, τὰς οἰκίας, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ τέκνα των: καταπολεμούμενοι πανταχόθεν ὑπὸ τοῦ Σατράπου, καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιέξωσιν οὐδαμῶς πλέον: ἀπεψλούμενοι, τέλος, νὰ καταστραφῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πυρός, καὶ νὰ παραδώσωσι διὰ παντὸς τὰ τέκνα των εἰς

τὴν αἰχμαλωσίαν καὶ εἰς τὴν σκληρότητα τῶν Ἀράβων, ὑψόνουν γοερὰν φωνὴν πρὸς τὰς τρεῖς μεγάλας τοῦ Κόσμου Δυνάμεις, λέγοντες: « Χριστιανοὶ τῆς Εὐρώπης! »
 « Ἡ ΕΥΡΩΠΕΪΚΗ σχέσις: μᾶς ἀναγκάζει νὰ ζητήσω-
 » μεν τὴν βοήθειάν Σας· ἡ δὲ Φιλανθρωπία, Σᾶς ὑπαγο-
 » ρεύει νὰ μᾶς σώσετε ἀπὸ τὸν φοβερὸν πέλεκυν, ὅστις
 » στενωτάτα μᾶς περιεκύκλωσεν. Ἰδέτε τὴν ἐλεεινὴν ἡμῶν
 » κατάστασιν! Ἰδέτε αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον, τὸ ἔνδοξον ποτὲ
 » καὶ ἡρωϊκὸν ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀνέ-
 » λαμψον αἱ πρῶται ἀκτίνες τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώ-
 » των· καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ λαμπρὰ ἱστορία καὶ αἱ ἐξοχοὶ
 » ἀρεταὶ διεγείρουσι τὴν συμπάθειαν παντὸς ἀνθρώπου,
 » ὅτι κινδυνεύει νὰ ἐξανδραποδισθῇ! νὰ ταφῇ
 » διὰ παντὸς ὑπὸ τὴν λύσαν τοῦ ἀγρίου Σατράπου!

Αἱ Δυνάμεις ὑπήκουσαν εἰς τὴν φωνὴν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐκήρυξαν αὐτοὺς ἀνεξαρτήτους.
 « Ἐπολέμησαν δὲ αὐτοὺς· ἐγγυήθησαν διὰ τὴν ἀσφάλειαν
 » τῆς Ἐπικρατείας τῶν ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς Βασιλέα, καὶ
 » ἤνοιξαν ἀφειδῶς τὸ ταμεῖον τῶν. »

Τὸ μέγα καὶ φιλανθρωπον τοῦτο ἔργον τῶν Δυνάμεων δὲν ἐξέφυγε πῶς ἄλλως νὰ το ὀνομάσω, εἰμὴ ἐπέμβασιν. Καὶ ἂν τότε ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπεκαλέσθημεν τὴν ἐπέμβασιν τῶν Συμμάχων Δυνάμεων, ὁποῖον δικαίον ἔχομεν νὰ εἴπωμεν σήμερον, ἀποτεινόμενοι πρὸς αὐτάς, μὴν ἐπεμ-
 βαίνατε!

Εἶναι μὲν τὰ ἔθνη ἀνεξάρτητα πρὸς ἑαυτά· ἀλλ' ἡ ἀνεξαρτησία αὐτῶν εἶναι κατα συνθήκην, ἢ μάλλον, κατ' ἀνάγκην, καὶ οὐχὶ κατὰ νόμον. Ὡστε, τὸ δίκαιον μεταξὺ τῶν ἔθνῶν, εἶναι πρᾶγμα ἀλατάνοητον! καὶ οἱ διέσχυριζόμενοι ἐθνικὸν δίκαιον ὡς πρὸς τὰς παρούσας ἡμῶν περιστάσεις, δὲν ἐξεύρουν τι λέγουσι.

Ἡ Ῥωσσία ἐκατάκει τὰ πλησίον αὐτῆς ἀδυνατώτερα Κράτη, ἐὰν ἠδύνατο· τὴν Οὐγγαρίαν, τὴν Μολδαυίαν, τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔτιωσ ὅλον τὸν Κόσμον. Ἀλλὰ δὲν ἔμπορεῖ, διότι εὕρισκε δυνάτην ἀντίστασιν. Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ εἴπῃ τις καὶ περὶ τῆς Ἀγγλίας, καὶ περὶ τῆς Γαλλίας, καὶ ἐν γένει περὶ παντὸς ἔθνους ὁποσοῦν ἰσχυροῦ καὶ μεγάλου. Αὕτη εἶναι ἡ ἔμφυτος διάθεσις τῶν Κυβερνήσεων.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα εἶναι περὶ τῆς Πατρίδος ἡμῶν, προορίζομαι εἰς τὴν προκείμενόν μου· καὶ ἐνῶ ἀνωτέ-

ρω ἐθεώρητα τὴν πρώτην ἐπέμβασιν τῶν τριῶν Συμμάχων Δυνάμεων ὡς ἔργον φιλάνθρωπον, θέλω ἤδη θεωρήσει αὐτὴν καὶ ὑπὸ ἀντίστροφον ἔποψιν, διὰ νὰ ὁμιλήσω πολιτικώτερον· θέλω τὴν θεωρήσειν ὡς ἔργον πολιτικῆς ἀνάγκης.

Ἐὰν λοιπὸν μία τοιαύτη πολιτικὴ ἀνάγκη ὑπεχρέωσε τὰς Δυνάμεις νὰ ἀποκαταστήσωσι τὴν Ἑλλάδα Βασιλείαν ἀνεξάρτητον, ἢ αὐτὴ ἀνάγκη, κατ' ὄρθον λόγον, τὰς βιάζει ὄχι μόνον νὰ ἐποπτεύωσι τὴν ἐσωτερικὴν εἰρήνην τῆς Ἐπικρατείας, ἀλλὰ καὶ τὴν διηνεκὴ ἀνάπτυξιν αὐτῆς, διὰ τοῦ καταλληλοτάτου πολιτεύματός της εἰς τὸ ὁποῖον αὐταὶ συντελέσαν· ὥστε, στερεομένη, νὰ γίνεταί περιστάτικὴ εἰς τὰς πολιτικὰς ὑρμάς τῶν. Ὅθεν, δύνανται δικαίως νὰ μᾶς εἴπωσι σήμερον: « Ἕλληνας! ἐλευθερώσαμεν τὴν ἐπικρα-
 » τείαν Σας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσότηχον μεταξὺ τῶν
 » ἐθνικῶν ἡμῶν τυρβῶν, καὶ οὐχὶ διὰ νὰ τὴν νέμωμαι
 » δύο, τρεῖς ἄθλιοι πολιτικοὶ, καὶ πέντε ἢ ἕξ δοξο-
 » μανεῖς καὶ ἄπληστοι ὀπλαρχηγοὶ, τῶν ὁποίων ἡ σκλη-
 » ρότης, ἡ ἀπειρία καὶ ἡ ἀμάθεια κατασταίνει ἐπικίν-
 » δυνον τὸ πολίτευμα τοῦ τόπου. Ὁ Νόμος εἶναι ἡ μόνη
 » βᾶσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἡ Κυβέρνησις Σας χρεωστῆ νὰ
 » θαδίξῃ. Πᾶν ὅ,τι καθιστᾷ τὸν Νόμον ἀνίσχυρον, θέλει
 » ἐπιτύρει τὴν προσοχὴν μας. Πᾶν ὅ,τι τείνει εἰς τὸ
 » νὰ διαταράξῃ τὸν τόπον θέλει ἐπικαλεῖ τὴν ἐπέμβασίν
 » μας, καὶ θέλομεν τὸ καταστρέφει. »

« Αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς ἐγένεον ἡ Ἑλλὰς ἀνεξάρτητον
 » βασιλείον, (λέγουσιν ἐντόνωσ ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βή-
 » ματος οἱ ἐξοχοὶ, ἐνάρετοι καὶ ἔμπειροι πολιτικοὶ τῆς Ἀγ-
 » γλίας) εἶναι εἰς ὅλους γνωσταί. Ὅλοι ἐνθυμοῦνται, ὅτι
 » γενικὴ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν ἐξεβράχη κατὰ
 » τὸ 1820 καὶ αἰμκτώδης καὶ καταστρεπτικὴ πάλη με-
 » ταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ὀθωμανῶν διήρκεσε μέχρι τοῦ 1827,
 » ἢ 1828. ὅτι κατὰ τὸ 1827 ἡ Ἀγγλία, Ῥωσσία καὶ
 » Γαλλία συνεννοήθησαν νὰ θέλωσι πέρασ εἰς τὰς ἐχθροπρα-
 » ζίας ταύτας, καὶ νὰ κᾶμωσι τὴν Ἑλλάδα χωριστὸν καὶ
 » ἀνεξάρτητον Κράτος, καὶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τοῦτο
 » ὅτι ἡ Ἀγγλία καὶ αἱ λοιπαὶ δύο Δυνάμεις ἐγγυήθησαν τὴν
 » ὀλοκληρίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν τοῦ νέου Βασιλείου. Λέγο-
 » μεν λοιπὸν, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἐπαπειλεῖ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ
 » Κράτους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μετὰ τῶν ἄλλων δύο Δυνά-
 » μων ἐδημιουργήσαμεν, ἐνδιαφέρει ἀπ' εὐθείας καὶ ἠθι-
 » κῶς τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐκλειαν τοῦ Βρετανικοῦ στέμ-

• ματος . . . εἴμεθα ὑπόχρεοι νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅλην
• τὴν ἐπιβρόχην μας διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν εἰς τοὺς Ἕλλη-
• νας τὴν εὐδαιμονίαν ἐκείνην, τὴν ὑποίαν τῆς ὑπόσχεται
• τὸ Σύνταγμα. »

Συμφωνῶ, ὅτι τὸ ἔθνος-ἡμῶν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀνεξάρ-
τητον πρὸς τὰ ἄλλα ἔθνη καὶ ἀνεπιβρόχαστον. Ἄλλ' αἰ-
σθάνομαι ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὅτι οὔτε τὴν ὑλικὴν οὔτε
τὴν ἠθικὴν δύναμιν ἔχει διὰ νὰ εἶναι τοιοῦτον. Ὅθεν,
ὀφείλει νὰ μεταχειρίζεται τὴν ξενικὴν ἐπιβρόχην πρὸς ὀφελ-
λός της· καὶ αὕτη εἶναι ἡ μόνη βᾶσις ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ
πολιτικοὶ μας ἔπρεπε νὰ θεωρῶσι τὰ συμφέροντα τῆς Πα-
τρίδος.

Ἡ Ἑλλὰς διὰ νὰ ἦναι ἀνεξάρτητος πρὸς τὰς μεγάλας
Δυνάμεις ἀνάγκη νὰ ἔχῃ δύναμιν, στρατεύματα, πληθυ-
σμὸν, εἰσοδήματα, ναυτικὸν καὶ πολιτικοὺς ἀνδρας· ἐπει-
δὴ δὲ εἶναι καθ' ὅλα ταῦτα ἐνδεής, ὀφείλουν οἱ θέλοντες
τὴν δόξαν καὶ εὐδαιμονίαν της νὰ σπουδάζωσι περὶ τῶν
προοδευτικῶν αὐτῆς μέσων μᾶλλον, διὰ νὰ τὴν ἀποκατα-
στήσωσι μίαν ἡμέραν ἀληθῶς ἀνεξάρτητον, παρὰ νὰ τῆς
δίδωσι πλαστὴν καὶ ἀνύπαρκτον ἀνεξαρτησίαν. Αἱ φλυ-
αρίαι, τὰ ψεύδη καὶ αἱ καπηλικαὶ ὑβρεῖς, νομίζω, ὅτι
δὲν εἶναι ἀρμόδια μέσα νὰ κάμωσι τὴν Ἑλλάδα ἀνεξάρ-
τητον· οὐδ' ἰκανὰ νὰ ἀνταμείψωσι πρεπόντως τὸ πρὸς
αὐτὴν φιλόνηρον ἔργον τῶν συμμάχων Δυνάμεων.

Ἡ Ἀγγλία καὶ Ῥωσσία διεύθυνον πρὸ μικροῦ διακοί-
νωσιν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἡμῶν, ζητῶσαι τοὺς τόκους
καὶ τὸ χρεόλυτρον τοῦ ἐγγυουμένου ὑπ' αὐτῶν ἐθνικοῦ
δανείου ἢ δε ἀπαίτησις αὕτη τῆς Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας,
ἐθεωρήθη ὑπὸ τινῶν φίλων τοῦ Ἰπουργείου ὡς ἐπέμβασις.
Ἐπὶ τῆς δικαίας λοιπὸν ταύτης αἰτήσεως ὁ Κ. Κωλέττης
ἠθέλησε νὰ δικαιολογήσῃ ἑαυτὸν ἐν τῇ Βουλῇ, μὴ λαβόντα
οὐδεμίαν φροντίδα περὶ τοῦ ἐθνικοῦ χρέους καθ' ὅλον τὸ
διάστημα τῆς πρωθυπουργίας του· καὶ συνήγοροί του τινες
ἀπεύθυνον πικροτάτας ἐκφράσεις διὰ τοῦ τύπου πρὸς τὰς
δύο ταύτας εὐαργετίδας Δυνάμεις. Ἄλλ' ὁ μὲν Κύριος Κω-
λέττης πρέπει νὰ διευθύνῃ τὰ βλέμματά του εἰς ὅλους
τοὺς Ἕλληνας, διὰ νὰ εἶδῃ ὅτι ἐρυθριῶσιν ὁσάκις ἀκούουν
τὸ ἐθνικὸν χρέος αἰτούμενον ἐκ μέρους τῶν Δυνάμεων· οἱ
δὲ συνήγοροί του οὗτοι, δὲν χρῆζουσιν οὐδεμιᾶς προσοχῆς,
διότι εἶναι ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, συνειθισμένοι
εἰς τὸ νὰ ζῶσι μὲ τὴν ἀδικίαν καὶ μὲ τὴν ἀπάτην, δὲν

ἐγνώρισαν πώποτε τὴν μεταξὺ δανειστοῦ καὶ δυνειζομένου
σχέσιν· οὐδ' ἠσθάνθησαν, ὅτι ὁ δανειζόμενος εἶναι πάντοτε
ὑποκείμενος εἰς τὴν ἐπιβρόχην τοῦ δανειστοῦ του, ὅταν δὲν
ἔχῃ νὰ τὸν πληρώσῃ.

Ἐνόσω λοιπὸν ἡ Ἑλλὰς χρεωστεῖ, εἶναι ἀλυσοδεμένη
ὑπὸ τὰς διαθέσεις τῶν Δανειτῶν της· καὶ ἐνόσω εἶναι
ἄπορος καὶ ἀδύνατος, δὲν δύναται νὰ ἦναι ἀνεξάρτητος
οὔτε ἐσωτερικῶς, οὔτε ἐξωτερικῶς.

Περὶ δὲ τῆς ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς τῆς Γαλλίας, ἥτις
εἶναι μία πραγματικὴ συνέπεια τῆς κακίστης καὶ ἐμπα-
θοῦς διπλωματίας τοῦ Πρέσβεως της Κ. Πισκατώρη· καὶ
ἡ ὁποία ἔλαβε πλέον σοβαρὰν διέσκεψιν μεταξὺ τῶν με-
γάλων Δυνάμεων. δὲν ἔχω νὰ εἶπω ἄλλο, εἰμὴ τὸ ἐξῆς
συμπέρασμα: Ἄρ ἡ Γαλλία ἠναγκάσθη πέρυσι νὰ κα-
ταπῆ τὴν ἀνυπόφορον δι' ἐν φιλότιμον, γενναῖον καὶ
ὑπερήφανον ἔθνος (ὁποῖον τὸ τῆς Γαλλίας) προσβολὴν
τοῦ Ταῖτου, διὰ νὰ μὴν ἐκθέσῃ ἑαυτὴν εἰς πεισματώδη
καὶ καταστρεπτικὸν πόλεμον, δὲν θέλει βεβαίως φέρει
ἑαυτὴν ἤδη εἰς τοιαύτην φρικώδη θέσιν, χάριν τοῦ Κ.
Κωλέττου.

Εἰς πολιτῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΟΙ ΕΞΟΡΙΣΤΟΙ.

(Συνέχεια, βλέπε Ἀριθ. 11. Σελ. 169)

§. 5.

Μέρος τῆς νυκτός διήλθε. Ὁ Κόδρος βεβαρυμένος ἀπὸ
τὸν κόπον, ἐξηπλώθη κατὰ γῆς καὶ ἀπεκοιμήθη, μὲ τὴν
ἐνθύμησιν τοῦ Ἡφαιστοῦ, ἥτις πολλὰκις τὸν ἐξύπνησε, νο-
μίζοντα ὅτι ἀκούη τὰς ὑλακὰς του. Δεκάκις ἤνοιγε καὶ
ἐκλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὁπότεν εἶδε τὸ δάσος καταφωτισμέ-
νον, τρίβων αὐτοὺς ἀδιακόπως καὶ νομίζων ὅτι ἦγον ἀπάτη·
ἀλλ' αἰφνιδια εἴσπνευσις θερμοῦ ἀέρος τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι
δὲν ἦπατάτο πλέον. Αἰσθανθεὶς τὸν θερμὸν ἀέρα ἀφῆκε
κραυγὴν ἥτις ἐξύπνησε τὸν εἰσπράκτορα καὶ τὸν Νικό-
λαον.

— Τί εἶναι; ἠρώτησαν ἀμφότεροι οὗτοι συγχρόνως.

— Ἰδέτε εἶπεν ὁ Κόδρος δεικνύων τὴν πεφωτισμένην
καλύβην.

Καὶ οἱ δύο ἐσηκώθησαν καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὴν εἴσοδον· ἀλλὰ πανταχόθεν τὸ δάσος ἐκαίετο. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ διευθυνθῶσι πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος· ἀλλὰ μὴ μὲν ἔκαμαν τινὰ βήματα καὶ παρετήρησαν ὅτι καὶ ἐκεῖ τὸ δάσος ἐκαίετο· ἐστράφησαν πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπανέλθωσι πάλιν πλησίον τῆς καλύβης, παρατήρησαντες ὅτι τὸ πῦρ τοὺς περιεκύκλωσε. Περικυκλωθέντες τοιοῦτοτρόπως δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐλπίσωσι τι. Ὁ Νικόλαος τέλος ἐφάνηρσεν, ὅτι δὲν ἔπρεπε πλέον ἕκαστος νὰ φροντίζῃ, εἰμὴ περὶ τῆς ψυχῆς του.

Ὁ μὲν Κόδηρος σιωπηλὸς, καὶ μὲ σταθεοὺν ἀπόφασιν ἐκάθισεν ὑπὸ τοὺς πρόποδας ἐνὸς βράχου· ἀλλ' ὁ Μιχαὴλ Κίτσοφφ, ἀπελπισθεὶς διέτρεχεν ὡς ἀναίσθητος τὸ δάσος ζητῶν ἐξοδὸν· τέλος καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόπου ἐπανήλθε πλησίον τοῦ Νικολάου μὲ χεῖλη τρέμοντα, μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας· προσπετὼν καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὰ γόνατά του τῷ ἐξήτει τὴν σωτηρίαν του ὑποσχόμενος πλούτη, ἐλευθερίαν, κ. λ. π.

Ἡ μικροψυχία αὕτη ἐπροξένησεν ἀηδίαν εἰς τὸν Νικόλαον, τὴν ὁποίαν οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ.

— Δέου πρὸς τὸν Θεόν, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου μέλλεις νὰ παρασταθῆς καὶ μὴ φροντίζῃς πλέον περὶ ἄλλου τινός, εἰμὴ περὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἀμαρτιῶν σου.

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές. Πρέπει νὰ τελειώσωμεν ἐν ταῦθα τὸν βίον μας! ἐψιθύρῃσεν ὁ Κίτσοφφ ἀναίσθητῶν· δὲν ὑπάρχει πλέον καμμία ἐλπίς;

— Καμμία!

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω! . . . δὲν εἶμαι προετοιμασμένος διὰ τὸν θάνατον! . . . Νικόλαε! εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς σου, ἔκβαλόν με ἀπ' ἐδῶ δοκίμασον τοῦλάχιστον Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω τοιοῦτοτρόπως . . . δὲν ὑποφέρω.

Ὁ νέος δὲν ἀπεκρίθη τίποτε, ἀλλ' ὑπῆγε καὶ ἐκάθισεν πλησίον τοῦ γέροντος Κληροῦ λέγων.

— Μετανοῶ πάτερ Κόδηρε, διότι σὰς ἐβίασα νὰ ἀναχωρήσωμεν· ἔπρεπε νὰ δειξῶ περισσοτέραν φρόνησιν.

— Μὴ συλλογίζεσθε περὶ ἐμοῦ, εἶπεν ὁ Κόδηρος· εἶμαι καὶ γέρον . . . ἔγω ἡλικίαν πενήτηκοντα ἑπτὰ ἐτῶν . . . ἀλλ' ὑμεῖς εἴχετε μέλλον . . . Μόνον σεῖς ἐπεθύμουν νὰ εὐρίσκεσθε ἐκτὸς τοῦ βεβαίου τούτου κινδύνου.

Ἐπειτα ῥίπτων τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τῶν βράχων.

— Δὲν δύνασθε, εἶπε, νὰ τοὺς ὑπερβῆτε; εἶσθε νέος καὶ ἐπιδέξιος.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ νέος σείων τὴν κεφαλὴν του, ἄλλως σεῖς δὲν δύνασθε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

— Ὅσον περὶ ἐμοῦ μὴ φροντίζετε· γνωρίζω τὸ μέλλον μου. Ἀλλ' ὑμεῖς, Νικόλαε, σὰς παρικαλῶ ἀποπειραθῆτε . . . βλέπετε αὐτοὺς τοὺς ἀκάνθας, ἴσως δύνανται νὰ μᾶς βοηθήσουν.

Καὶ ὁμιλῶν οὕτως ἐπλησίασε πρὸς τὸν βράχον· ἀλλ' αἰφνηδῶς ἐστάθη μὲ τὴν χεῖρα ἐξαπλωμένην καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλεισμένην.

— Δὲν ἀκούετέ τι; εἶπε πρὸς τὸν νέον.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη οὗτος.

— Ἀλλ' ἐδῶ, ὑπὸ τὸν βράχον! . . . ἀκούω κᾶτι, καὶ δὲν πρέπει ταύτην τὴν φορὰν νὰ ἀπατώμαι.

— Τί λοιπὸν εἶναι;

— Εἶμαι βέβαιος, ἐφώνησεν ὁ Κόδηρος τεταραγμένος, ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Ἡφαιστος.

— Ὁ σκύλλος Σας;

— Ἀκούσατε! . . . εἶναι ἡ ἰδία φωνὴ του.

— Ὁ Νικόλαος ἀκροασθεὶς μετὰ προσοχῆς, διέκρινε ὑλακὰς σκύλλου ὑποκόφους.

— Τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη. ἴσως ἀπεπλανήθη εἰς τὸ δάσος καὶ περιεκυκλώθη ἀπὸ τὸ πῦρ.

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ὁ Κόδηρος· ἡ φωνὴ του δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὸ δάσος, ἀλλ' ἀπὸ τὸν βράχον. Ἠκούσατε! . . .

— Τῷ ὄντι, ἐνόσω ἐπλησίαζον πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἠκούοντο εὐκρινέστερον αἱ ὑλακαὶ καὶ τέλος, πλησιάσαντες εἶδον σαγχρόνως μακρόθεν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡφαιστού, ἐν τῷ μέσῳ ἀκανθῶν καὶ βράχων.

— Εἶναι ὁ ἴδιος, ἐκράυγασεν ὁ Κόδηρος μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ, πῶς ἐδυνήθη νὰ μᾶς εὔρη.

— Ἄ! καταλαμβάνω, ἀπεκρίθη ὁ Νικόλαος· ἰδέτε, ὅτι αἱ ἀκάνθαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὁ Ἡφαιστος εὐρίσκεται, καλύπτουν μίαν ἐξοδον.

— Βλέπω.

— Θεωρεῖται αὐτὰ τὰ κρυσταλώδη ὕδατα; εἶναι χεῖμαρρος! . . . ἐσώθημεν! πάτερ Κόδηρε.

Πῶς;

Διότι, δυνάμεθα ἀπὸ τὸ ἴδιον πέρασμα, δι' οὗ ἦλθεν ὁ Ἡφαιστος, νὰ εὐρωμεν καὶ ἡμεῖς καταφύγιον.

Ἄς προσπαθήσωμεν.

ΟΙ ΚΑΛΜΟΥΚΚΟΙ ΤΑΡΤΑΡΟΙ.—Μεταξὺ τῶν Καλμουγκῶν Ταρτάρων αἱ γυναῖκες ὑπερτεροῦν τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ἵππικὴν. Καλμουγκὸς ἔφιππος φαίνεται ὡς μεθυμένος, καὶ ὡς ἔτοιμος νὰ πῆσῃ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἂν καὶ οὐδέποτε πίπτῃ· ἀλλ' αἱ γυναῖκες κἀθῆνται μὲ πλειοτέραν ἐλευθερίαν, καὶ ἵππεύουν ἀξιόλογα. Τὴν τελετὴν τοῦ γάμου τελεσιουργοῦν οἱ Καλμουγκοὶ ἔφιπποι. Πρῶτον ἀναβαίνει ἡ κόρη, καὶ τρέχει γρηγορώτατα. Ὁ ἔραστὴς αὐτῆς ἀκολουθεῖ· καὶ ἂν τὴν προφθάσῃ, γίνονται ἀνδρόγυνον, ἐπιστρέφοντες ὁμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ γαμβροῦ. Ἀλλὰ συμβαίνει κάποτε νὰ μὴ νοστιμεύεται ἡ κόρη τὸν ἐξοπίσω αὐτῆς τρέχοντα· εἰς τοιαύτην περίστασιν ποτὲ δὲν ἀφίνει αὐτὸν νὰ τὴν προφθάσῃ· πληροφοροῦμεθα δὲ, ὅτι δὲν γνωρίζεται παράδειγμα νὰ ἐπιείσθη οὕτω Καλμουγκίς, ἐκτὸς ἂν εἶχε κλίσει ἰδιαιτέραν πρὸς τὸν διώκτην αὐτῆς.

—ΚΟΡΩΝΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.—Αἱ παράδοξοι ἐκεῖναι συνελύσεις, λέγει φιλαλήθης τις συγγραφεὺς, τὰς ὑποίας ἔμπορεῖ τις νὰ ὀνομάσῃ κορωνῶν δικαστήρια, παρατηροῦνται εἰς τὰς Φαρνησίας Νήσους, ὡς καὶ εἰς τὰς Σκωτικὰς· συναθροίζονται κορωνῶν πολυάριθμοι, ὡς νὰ εἶχαν ἐπίτηδες καλεσθῆν διὰ σπουδαίαν τιμὰ ὑπόθεσιν. Ὀλίγοι τινὲς κἀθῆνται περίλυποι καὶ κατηρεῖς, μὲ τὰς κεφαλὰς γυμνὰς· ἄλλαι φαίνονται σύννοες καὶ σοβαραὶ, ὡς νὰ ἦσαν δικασταί· καὶ ἄλλαι πάλιν εἶναι ὑπερβολῇ δραστήριοι καὶ θορυβώδεις, ὡς δικηγόροι καὶ μάρτυρες· εἰς διάστημα περὶ μίαν ὥραν τελειώνει γενικῶς τὸ συμβούλιον, καὶ διασκορπίζονται τὰ πτηνὰ· συμβαίνει δὲ πολλάκις, νὰ εὕρῃ τις δύο ἢ τρεῖς ἀφημένους νεκρὰς εἰς τὸν τόπον τῆς συνελύσεως.

—Ἄλλος τις συγγραφεὺς, ὁμιλῶν περὶ τῶν Σχετλανδίων Νήσων, λέγει ὅτι κάποτε ἡ συνάθροισις τῶν κορωνῶν δὲν λαμβάνει τέλος πρὸ τῆς παρελεύσεως μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἔρχονται κορωνῶν πανταχόθεν εἰς τὴν συνεδρίασιν. Εὐθὺς δ' ἀφοῦ φθάσωσιν ὅλαι, ἀκολουθεῖ γενικώτατος θόρυβος, προτείνεται ἡ ὑπόθεσις τοῦ δικαστηρίου, καὶ μετ' ὀλίγον πίπτουν κατεπάνω εἰς μίαν ἢ δύο κορώνας, (αἵτινες ὑποθέτονται ὅτι κατεδικάσθησαν ἀπὸ τὰς ὁμοτίμους των,) καὶ θανατόνουν αὐτάς. Ἐπειτα δὲ, διασκορπίζεται τὸ κοπάδιον ἡσύχως.

—Ο ΑΡΑΨ μεταχειρίζεται τὸν ἵππον αὐτοῦ ὡς σύντροφον. Εἰς μίαν σκηνὴν συγκατοικοῦν εἰρηνικὰ ὁ κύριος, ἡ γυνὴ, καὶ τὰ τέκνα του, καὶ ἡ φορὰς καὶ τὸ πωλκρίωτος· πολλάκις βλέπει τις τὰ μικρὰ παιδίνα νὰ ἀναβοῶσιν ἀφόβως ἐπάνω εἰς τὰ ἡμερα ταῦτα ζῶα, καὶ νὰ τιχαδεύωσι καὶ νὰ συμπαίξωσιν ἀδολαβῶς. Ὁ Ἄραψ οὐδέποτε δέρνει τὸν ἵππον του, ἀλλὰ τὸν ὀμιλεῖ, καὶ φαίνεται νὰ ἔχῃ μετ' αὐτοῦ φιλικὴν συναναστροφὴν· ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὁ πιστὸς οὗτος ὑπνρέτης δείχνει πρὸς τὸν κύριον αὐτοῦ ἴσῃν ἀγάπην, καὶ εἶναι δὲ τόσον εὐάγωγος, ὥστε προθύμως στένεται εἰς τὸ μέσον τοῦ ταχυτάτου δρόμου, εὐθὺς ἀφοῦ τὸν προστάξῃ ὁ κύριός του.

Ἄν εἶναι εἰς τὸν κόσμον οὔτε ἀναγκαῖα εἰμαρμένη, οὔτε τυφλὴ τύχη, οὐδὲ τίποτε συμβαίνει ἐξ αὐτομάτου, ἦγουν χωρὶς τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ· ἀφθονία καὶ ἔνδεια, πλοῦτος καὶ πενία, εὐτυχία καὶ δυστυχία, ὅλα προέρχονται ἀπὸ τὴν πατρικὴν βουλήν καὶ σοφὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὅμως εὐρίσκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τινες πρὸς ἡμᾶς φαινόμεναι ἀταξίαι, τοῦτο συμβαίνει διότι δὲν δυνάμεθα νὰ καταλάβωμεν τὸν ὅλον σύνδεσμον καὶ τὴν συνάφειαν τῶν πραγμάτων, τὴν ὁποίαν, ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ καταλάβωμεν, ἠέλαμεν θαυμάζειν ἐκπληττόμενοι τὸ ἀνεξιχνίαστον βάθος τῆς θείας σοφίας εἰς ὅλα τὰ πράγματα.—**ΜΗΤΡΟΝ. ΠΛΑΤΩΝ, μεταφ. ΚΟΡΑΗ.**

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Ὁ Πρῶτος Τόμος τῆς Μελίσσης τῶν Κυκλάδων εἰρίσκειται εἰς τὰ διάφορα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐπικρατείας Βιβλιοπωλεία, καὶ Τιμᾶται Δρ. 6.

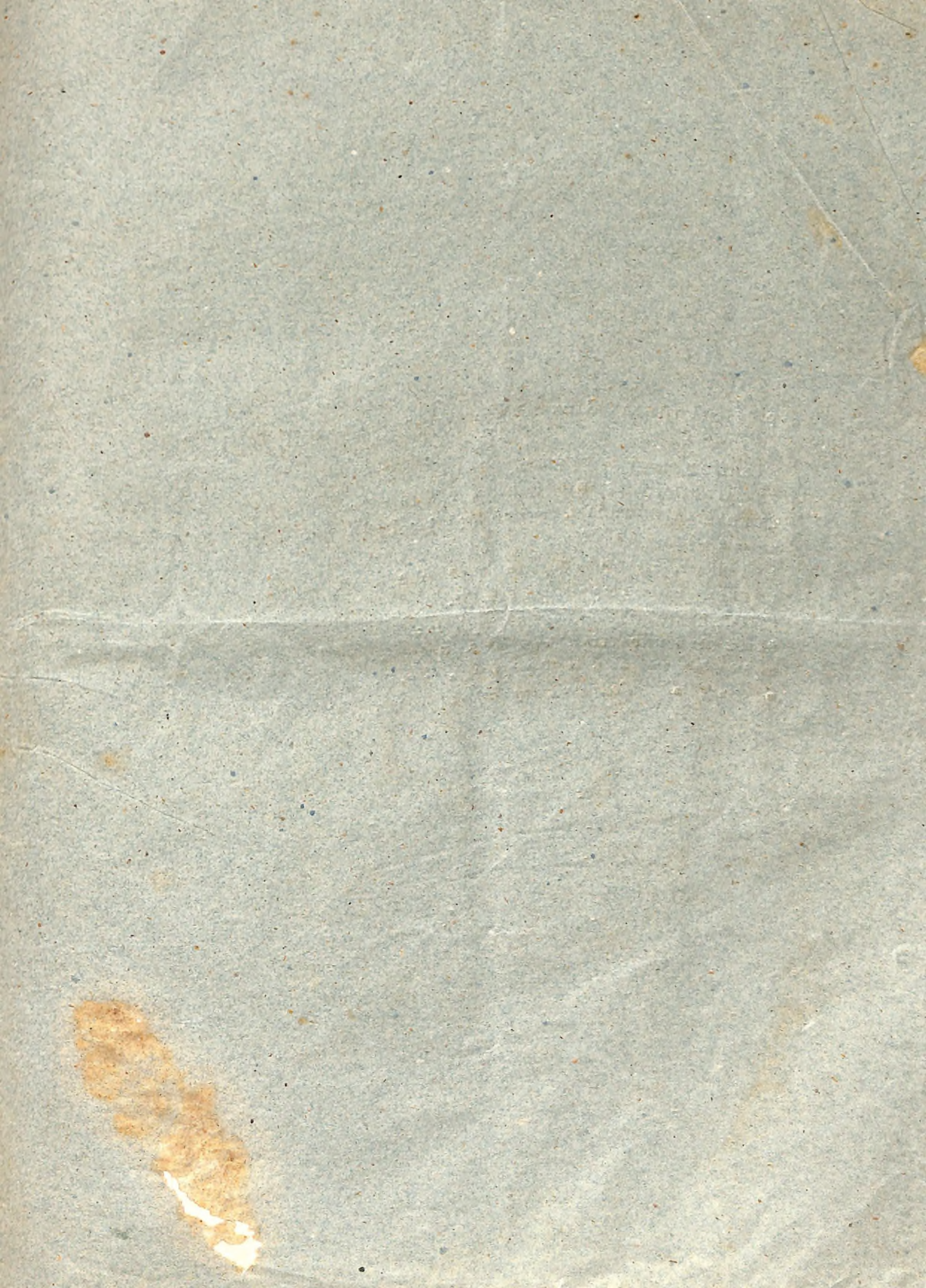
—Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.—Μυθιστόρημα τοῦ Κ. Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ μεταφρασθὲν ὑπὸ Ἰ. Πατρόκλου.

Ἐξέρχεται τακτικῶς ἐκάστην ἐβδομάδα κατὰ Παρασκευὴν ἢ Σάββατον. Συνδρομὴ πρὸς 100 παράδες τὸ ἐβδομαδιαῖον φυλλάδιον ἐκ 35 σελίδων· αἱ δὲ ἐνταῖθα συνδρομαὶ γίνονται εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Α.	
Αγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ ἴδια αὐτῶν τέκνα	» 60
Ἀγγελία περὶ τῆς Μελίσσης	» 15
Ἀγγελία Ν. Βάμβα	» 136
Αἱ Ἀρχαὶ τοῦ Περιδικοῦ τούτου φύλλου	Σελ. 1
Αἱ ἀπολαύσεις τῆς παρουσίας ζωῆς	» 168
Αἱ ἐξετάσεις τῶν ἀλληλοδιδασκτικῶν σχολείων	
τῆς Ἐρμουπόλεως	» 142
Ἀνατροφή τῶν θυγατέρων	» 86
Ἀνατροφή	» 85
Ἀνέκδοτον	» 122
Ἀνέξοδα καὶ πολυέξοδα συνοικέσια	» 175
Ἄνθη	» 135
Ἀξιώματα τῶν φιλοσόφων	» 63
Ἄστυα	8, 26, 39, 57, 72, 87, 105
Ἄστυότητες Θεοκρίτου	» 40
Ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἱστορία	» 16
Β.	
Βιομηχανία τῆς Μελίσσης	» 14
Βιομηχανικά	» 161
Γ.	
Γεωγραφικά.— Ἑλβετία.	» 172
Γνωμικά	7, 25, 38, 120
Δ.	
Διάλογος μεταξὺ Πατρὸς καὶ μητρὸς περὶ μιᾶς ἀταξίας τοῦ πρωτοτόκου των υἱῶν	» 33
Διάλογος Σωκράτους περὶ τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς καθυκόντων	» 50
Διατριβὴ αὐτοσχέδιος πραγματευομένη περὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος	» 9
Διάφορα	» 152
Ε.	
Ἐγκύκλιος	» 158
Εἰδοποίησις τοῦ Ἐκδότου	» 81
Ἔθιμα, ἥθη καὶ ἀγωγή τῶν Ῥωμαίων	» 138
Ἐκλογή τῶν φίλων.	» 177
Ἐπιστολὴ μικρᾶς φρονίμου θυγατρὸς πρὸς τὴν μητέρα τῆς	» 6
Ἐπιστολογραφία. — Ἐπιστολὴ πρώτη	» 17
» Ἐπιστολὴ δευτέρα	» 81
» Ἐπιστολὴ τρίτη	» 145
Ἐπιτολὴ ἐπιστημονικὴ Ι. Δεῦ-Κιχάλλα	» 56
Ἐπιτόπια	» 40
Ἐπιτάφιος λόγος	» 31
Ἐπιχειρήματα κατὰ τῆς ὑπερηφανείας	» 32
Ζ.	
Ζωὴ καὶ τέλος τῶν Τυράννων	» 103
Η.	
Ἡ ἄρμονία τοῦ παντὸς	» 14
Ἡ Ἀχαριστία. — Ἡλικὸν διήγημα	» 99
Ἡ Εὐρώπη κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μεσαιῶνος	» 48
Ἡ εὐνοῦσα Νύμφη. — Ἡλικὸν διήγημα	» 69
Ἡθικὴ	» 5
Ἡ Ἐλπίς	» 128
Ἡθικὸν διήγημα	34, 163
Ἡθικὴ καὶ θρησκεία τῶν Ἰνδῶν	» 151
Ἡ Ἡλικὴ εἶναι ἀληθὴς Ἐπιστήμη	» 131
Ἡ Ἰλαρὰ φωνὴ τῆς Πατρίδος	» 2
Ἡ νεότης	» 36
Ἡ Παιδεία	» 40
Ἡ ὑπνοβάτης	» 143
Ἡ χρεοκοπία. — Ἡλικὸν διήγημα	» 62
Θ.	
Θεωρία τῆς Φύσεως. — Περὶ Σελήνης καὶ Ἡλίου	» 79
Θεωρία τῆς Φύσεως. — Ζωῶδεις ἄρμονία τῶν φυτῶν	» 107
Ι.	
Ἱστορία τῆς Ῥώμης	» 138
Κ.	
Καθήκοντα τῶν Ὑπουργῶν	» 20
Λ.	
Λεξιολογία	» 176
Λόγος τοῦ Βουλευτοῦ Ἰδρας Κ. Δαμιανοῦ	» 22
Λόγος τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς Κ. Κανέλλου Δελιγιάννη, καὶ αἱ παρατηρήσεις μας	» 41
Λόγος τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κ. Ι. Κωλέττου κατὰ τὴν ἐν Γερουσίᾳ συζήτησιν τοῦ Ἰγυειονομικοῦ Νόμου, καὶ αἱ παρατηρήσεις μας.	» 88
Λόγος Ι. Βλαστοῦ ἐκφωνηθεὶς εἰς τὴν ἐναρξιν τῶν ἐξετάσεων.	» 77
Μ.	
Μακροβιότης.	» 116
Μεγαλοφυΐα.	» 170
Μάθημα πρὸς τοὺς Ἄρχοντας.	» 96
Μέθοδος τοῦ ἐπιτοφῶς ἀναγινώσκειν.	» 83
Μῦθος Ἰουδαϊκός.	» 57
Μῦθοι.	8, 25, 38
Ν.	
Νεκρολογία.	» 65
Ο.	
Ὁ Ἄγγλος ἀρχιδικαστὴς.	» 166
Ὁ Ἀδάμας.	» 183
Ὁ Ἄνθρωπος.	» 86
Ὁ Βασιλικὸς Βαστάζος.	» 95
Ὁ Γαλικὸς στρατὸς εἰς τὴν Ῥωσσίαν.	» 126
Ὁ δεσπότης καὶ ὁ δούλος.	» 61
Ὁ Δυνάστης τιμωρηθεὶς. — Ἡθικὸν διήγημα	» 127
Ὁ ἐξηγορασμένος Δούλος. — Ἡθικὸν διήγημα.	» 133
Ὁ Ἐρημίτης καὶ ἡ ὄπτασία.	» 110

Οἱ Στρατιῶται τοῦ Κύρου	»	179	Περὶ Συνταγματικῆς Μοναρχίας.	»	151	
Οἱ Γονεῖς.	»	168	Περὶ Σπατάλης.	»	149	
Ὁ ἱεροκῆρυξ καὶ ὁ ἰατρός.	»	168	Περὶ συμπάθειας μετὰ τὸν μητρός καὶ τέκνου.	»	149	
Οἱ ἐξόριστοι.—Μυθισόρημα.	75, 92, 105, 125, 139, 169		Περὶ τοῦ Γυμνασίου Σύρου.	»	129	
Ὁ Ἰορδάνης.	»	124	Περὶ τοῦ ἐπωφελοῦς ἀναγινώσκειν.	»	159	
Οἱ στοχασμοὶ τῶν τυράννων καὶ αἱ συνέπειαι τῆς τυραννίας.	»	3	Περὶ τεχνομαθίας.	»	162	
Ὁ κρύφιος θησαυρός.	»	171	Περὶ τῶν αὐτογνωμόνων καὶ Δεσποτικῶν Πολιτειῶν.	»	184	
Ὀλίγοι Ἱπουργοὶ ἐνάρετοι.	»	20	Ποίημα πρὸς τὴν Ἑλλάδα	»	118	
Ὁ Ὀλλανδὸς πλοίαρχος, καὶ ἡ Γερμανὴ Καλυβίτης.	»	58	Πολιτικά	9, 41, 147		
Ὅτι ἡ τύχη παντός ἔθνος κρέμαται ἀπὸ τὴν καλὴν ἀνατροφὴν τῶν Νέων.	»	113	Πολιτικά. — Ἐπιστολὴ πολιτικὴ πρὸς φίλον τινὰ ἐν Παρισίοις	»	153	
Ὅτι πρέπει νὰ δέχεται τις καλὴν συμβουλὴν.	»	172	Πολιτικά. Περὶ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν τριῶν συμμάχων Δυνάμεων εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος.	»	186	
Ὅτι πρέπει νὰ παιδεύωνται αἱ γυναῖκες.	»	94	Πολιτικὴ παρατήρησις	»	47	
Ὁ τρίτος ψαλμὸς τοῦ Δαβὶδ.	»	111	Προδίκου μῦθος. — Ηρακλῆς, Ἄρετὴ καὶ Κακία	»	98	
Οὐδεὶς πρὸ τοῦ τέλους μακάριος.	»	175	Πρόσκλησις τοῦ θανάτου	»	111	
Ὁ χαρακτὴρ τῶν σπουδαρχιδῶν.	»	51	Προσφώνησις I. I. Ρουσσῶ εἰς τὴν πόλιν τῆς Γενεύης	»	52	
	Π.		Προσφώνησις στρατηγοῦ τινὸς Ἀμερικανοῦ πρὸς τοὺς νέους τῆς Πατρίδος του	»	21	
Παιδεία καὶ Σοφία.	»	152	Πῶς μανθάνουν οἱ ἄνθρωποι	»	30	
Παρατηρήσεις περὶ ἠθικῆς.	»	137		Σ.		
Παρατηρήσεις περὶ τῆς Νεότητος.	»	36	Σπουδαῖα εἰδησις	136, 160		
Παρατηρήσεις εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας.	»	30	Στοιχειώδης τῶν φυτῶν ἄρμονία	»	117	
Παρατηρήσεις διάφοροι.	16, 32, 64		Συλλογὴ παροιμιῶν	»	120	
Παρατηρήσεις τοῦ I. I. Ρουσσῶ περὶ ἀνθρωποπόμορφων ζώων.	»	121	Σχολικὰ Μυθήματα.	»	180	
Προκλήρυξ Κ. Βουζῶ στρατηγοῦ τῆς Γαλλίας.	»	185	Σωκρατικαὶ ῥήσεις	176, 181		
Παρατηρήσεις περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ μορφώνωνται οἱ ἀνηλικιοὶ παῖδες.	»	97		Τ.		
Παρατηρήσεις περὶ τῶν Κυνέζων.	»	87	Τὰ πτηνὰ	»	37	
Περὶ Θεοῦ καὶ περὶ τοῦ παντός.	»	59	Τὸ τέλος τῶν αἰμοφόρων	»	4	
Περὶ τῆς αὐτονομικῆς ἐλευθερίας.	»	84	Τὸ συμφέρον τῶν κακούργων	»	86	
Περὶ τῆς ἐγκαιροῦ τῶν παιδῶν ἀγωγῆς	»	85	Τὸ πρῶτον ἀτμόπλοον εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας	»	104	
Περὶ διασκεδάσεως,	»	85	Τὸ βρέφος	»	132	
Περὶ τῆς σφαίρας τοῦ παντός	»	94	Τὸ ὄνειρον	»	86	
Περὶ ἐορτῶν.	»	108	Τυπογραφικαὶ ἐφευρέσεις	»	159	
Περίεργοι Παρατηρήσεις τοῦ I. I. Ρουσσῶ περὶ τῆς ἐν τῇ γῇ διαφορᾶς τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους, καὶ περὶ τινῶν ζώων πλησιαζόντων εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ ἀνθρώπου	»	109	Τῷ ἐπιστηθίῳ μοι φίλῳ N. A. N. αὐτόχθονι Ἕλληνι	»	31	
Περὶ τῆς Πολιτικῆς ἰσότητος	»	115		Υ.		
Περὶ τῶν Μετεώρων.	»	116	Υγίει	»	32	
Περὶ τοῦ ἠγεμόνος.	»	74	Υγιεινὴ.	»	181	
Περὶ Ἀστειότητος.	»	73	Υἱκὴ εὐχαισθησία	»	26	
Περὶ Βροντῆς, ἀστραπῆς καὶ κεραυνοῦ.	»	61	Υπόληψις καὶ ζωὴ	»	48	
Περὶ τυραννίας.	»	37		Φ.		
Περὶ Ἀργίας.	»	43	Φυσικὴ ἱστορία	»	59	
Περὶ ἐπιμονῆς.	»	48	Φιλολογικά.	»	183	
Περὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ λογικοῦ εἰς τὴν κυριαρχίαν τῶν ἀνθρώπων.	»	55	Φραγκλίνου πρῶτη εἴσοδος εἰς τὴν Φιλαδελφεῖαν	»	102	
				Χ.		
				Χρέη τῆς φιλίας καὶ χρέη τῆς ἡλικίας	»	80
				Χρέη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα	»	96
				Ζ.		
				Ζωὴ καὶ τέλος τῶν τυράννων.	»	103

Ἡ ΜΕΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ ἐκδίδεται κατὰ μῆνα, εἰς δύο τυπογραφικὰ φύλλα.

Βρίσκεται δὲ,

ἘΝ ΣΜΥΡΝῃ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωσήφ Μάγνητι.

ἘΝ ΜΑΓΝΗΣΪΑ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Ἰωάννῃ Ῥίζῳ Εὐσταθίου.

ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Γ. Λαζαρίδῃ, γενικῷ ἐπιτιτῆτι ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, καὶ κατὰ τὴν Βλαχομολδαύτην.

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Δοῦκῳ Παπᾶ, καὶ Α. Πουλῆ.

ἘΝ ΘΗΡΑ, παρὰ τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Γαβαλλᾶ.

ἘΝ ΤΑΪΣ ἘΠΑΡΧΪΑΙΣ, παρὰ τοῖς Κ. Ταχυδρόμοις.

ἘΚΤὸΣ ΤῆΣ ἘΠΙΚΡΑΤΕΪΑΣ, παρὰ τοῖς Κ. Προξένοις.

Τὴν ἔτησίαν προπληρωτέα, ἐν Ἐρμουπόλει

Δραχμὰς 6.

Ἐκτὸς τῆς Ἐρμουπόλεως (διὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξίδια) » 7.